Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

16 päivänä maaliskuuta 2016*

Kuluttajansuoja — Asetus (EY) N:o 1924/2006 — Muut kuin sairauden riskin vähentämiseen ja lasten kehitykseen ja terveyteen viittaavat elintarvikkeita koskevat terveysväitteet — Tiettyjen väitteiden hyväksynnän epääminen elintarviketurvallisuusviranomaisen myönteisestä lausunnosta huolimatta — Oikeasuhteisuus — Yhdenvertainen kohtelu — Perusteluvelvollisuus

Asiassa T-100/15,

Dextro Energy GmbH & Co. KG, kotipaikka Krefeld (Saksa), edustajinaan asianajajat M. Hagenmeyer ja T. Teufer,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehenään S. Grünheid,

vastaajana,

jossa on kyse muiden kuin sairauden riskin vähentämiseen ja lasten kehitykseen ja terveyteen viittaavien elintarvikkeita koskevien tiettyjen terveysväitteiden hyväksynnän epäämisestä 6.1.2015 annettua komission asetusta (EU) 2015/8 (EUVL L 3, s. 6) koskevasta kumoamisvaatimuksesta,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Dittrich (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. Schwarcz ja V. Tomljenović,

kirjaaja: hallintovirkamies S. Bukšek Tomac,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 25.11.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

tuomion

Asian tausta

1 Kantaja Dextro Energy GmbH & Co. KG on Saksaan sijoittautunut yritys, joka valmistaa Saksan ja Euroopan markkinoita varten Dextro Energy -tavaramerkkiä käyttäen erimuotoisia tuotteita, jotka koostuvat lähes kokonaan glukoosista. Klassinen kuutio muodostuu kahdeksasta kuuden gramman glukoositabletista.

2 Glukoosi on hiilihydraatteihin kuuluva monosakkaridi. Elintarviketietojen antamisesta kuluttajille, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 1924/2006 ja (EY) N:o 1925/2006 muuttamisesta sekä komission direktiivin 87/250/ETY, neuvoston direktiivin 90/496/ETY, komission direktiivin 1999/10/EY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/13/EY, komission direktiivien 2002/67/EY ja 2008/5/EY sekä komission asetuksen (EY) N:o 608/2004 kumoamisesta 25.10.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1169/2001 (EUVL L 304, s. 18) 2 artiklan 4 kohdan mukaan, luettuna yhdessä saman asetuksen liitteessä I olevan 8 kohdan kanssa, sokereilla tarkoitetaan elintarvikkeissa olevia monosakkarideja ja disakkarideja mutta ei polyoleja.

3 Kantaja teki elintarvikkeita koskevista ravitsemus- ja terveysväitteistä 20.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1924/2006 (EUVL L 404, s. 9) 13 artiklan 5 kohdan ja 18 artiklan mukaisesti Saksan toimivaltaiselle viranomaiselle eli Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheitille (liittovaltion kuluttajansuoja- ja elintarviketurvallisuusviranomainen) 21.12.2011 hakemuksen seuraavien terveysväitteiden hyväksymisestä kunkin väitteen yhteydessä mainitun kohderyhmän osalta:

— ”glukoosi metaboloituu kehon normaalin energia-aineenvaihdunnan yhteydessä”, kohderyhmänä koko väestö

— ”glukoosi tukee liikuntaa”, kohderyhmänä terve hyvän kestävyyskunnon omaava mies- ja naispuolinen aktiiviväestö

— ”glukoosi edistää normaalia energia-aineenvaihduntaa”, kohderyhmänä koko väestö

— ”glukoosi edistää normaalia energia-aineenvaihduntaa liikunnan aikana”, kohderyhmänä terve hyvän kestävyyskunnon omaava mies- ja naispuolinen aktiiviväestö

— ”glukoosi edistää lihasten normaalia toimintaa liikunnan aikana”, kohderyhmänä terve hyvän kestävyyskunnon omaava mies- ja naispuolinen aktiiviväestö.

4 Asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 3 kohdan mukaisesti Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit toimitti hakemuksen Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaiselle.

5 Elintarviketurvallisuusviranomainen pyysi 12.3.2012 päivätyllä kirjeellä kantajalta lisätietoja.

6 Kantaja ehdotti elintarviketurvallisuusviranomaiselle 26.3.2012 lähettämällään kirjeellä, että väitteessä ”glukoosi tukee liikuntaa” lisättäisiin sanan ”liikuntaa” edelle sana ”normaalia”. Lisäksi kantaja suostui siihen, että väitteestä ”glukoosi edistää lihasten normaalia toimintaa fyysisen harjoittelun aikana” poistetaan sanat ”fyysisen harjoittelun aikana”.

7 Elintarviketurvallisuusviranomainen antoi 25.4.2012 viisi tieteellistä lausuntoa kyseisistä terveysväitteistä asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 3 kohdan, luettuna yhdessä saman asetuksen 16 artiklan 3 kohdan kanssa, nojalla. Lausunnossaan väitteestä ”glukoosi metaboloituu kehon

normaalissa energia-aineenvaihdunnassa” elintarviketurvallisuusviranomainen katsoi, että esitettyjen tietojen perusteella glukoosin nauttimisen ja energia-aineenvaihdunnan edistämisen välinen syy-seuraussuhde on osoitettu todeksi. Se totesi myös, että sanat ”glukoosi edistää normaalia energia-aineenvaihduntaa” perustuvat tieteelliseen näyttöön ja että tämän väitteen liittäminen tiettyyn elintarvikkeeseen edellyttää kyseisen elintarvikkeen olevan merkittävä glukoosinlähde. Tältä osin se huomautti, että hiilihydraattien saannin viitearvot pakkausmerkintöjä varten oli vahvistettu asetuksessa N:o 1169/2011 ja että kohderyhmänä oli koko väestö.

8 Neljästä muusta terveysväitteestä, sellaisina kuin ne olivat muutettuina kantajan ehdotusten mukaisesti tai kantajan hyväksyminä, elintarviketurvallisuusviranomainen katsoi kantajan esittämien tietojen perusteella niistä antamissaan tieteellisissä lausunnoissa, että väitteet liittyivät glukoosin merkitykseen energia-aineenvaihdunnassa ja tätä seikkaa on jo arvioitu myönteisin tuloksin.

9 Asetuksen N:o 1924/2006 16 artiklan 6 kohdan mukaisesti nämä viisi tieteellistä lausuntoa julkistettiin 11.5.2012, minkä jälkeen British specialist nutrition association (ruokavaliovalmisteiden brittiläisten valmistajien yhdistys, BSNA) esitti 7.6.2012 niistä kannanottoja Euroopan komissiolle. Kantaja esitti 11.6.2012 päivätyllä kirjeellä kannanottoja elintarviketurvallisuusviranomaisen tieteellisistä lausunnoista, jotka koskivat väitteitä ”glukoosi tukee normaalia liikuntaa” ja ”glukoosi edistää lihasten normaalia toimintaa”. Komissio toimitti kantajan kannanotot elintarviketurvallisuusviranomaiselle kannanottoa varten.

10 Elintarviketurvallisuusviranomainen esitti 12.9.2012 kaksi teknistä lausuntoa, joissa se käsitteli kantajan kannanotot kyseisistä kahdesta tieteellisestä lausunnosta.

11 Komissio esitti pysyvään kasvi-, eläin-, elintarvike- ja rehukomiteaan kokoontuneille jäsenvaltioiden edustajille 17.10.2014 luonnoksen asetukseksi hyväksynnän epäämisestä kantajan hakemuksessa tarkoitetuilta terveysväitteiltä. Tämä komitea on perustettu elintarvikelainsäädäntöä koskevista yleisistä periaatteista ja vaatimuksista, Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen perustamisesta sekä elintarvikkeiden turvallisuuteen liittyvistä menettelyistä 28.1.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 178/2002 (EYVL L 31, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna erityisesti elintarvikeketjuun, eläinten terveyteen ja eläinten hyvinvointiin, kasvien terveyteen ja kasvien lisäysaineistoon liittyvien menojen hallinnointia koskevista säännöksistä, neuvoston direktiivien 98/56/EY, 2000/29/EY ja 2008/90/EY, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 178/2002, (EY) N:o 882/2004, (EY) N:o 396/2005, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/128/EY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1107/2009 muuttamisesta sekä neuvoston päätösten 66/399/ETY, 76/894/ETY ja 2009/470/EY kumoamisesta 15.5.2014 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 652/2014 (EUVL L 189, s. 1), 58 artiklan 1 kohdassa. Komitean kokouksessa 17.10.2014 vallitsi jäsenvaltioiden kesken yhteisymmärrys kyseisestä asetusluonnoksesta.

12 Komissio antoi 6.1.2015 asetuksen (EU) 2015/8 muiden kuin sairauden riskin vähentämiseen ja lasten kehitykseen ja terveyteen viittaavien elintarvikkeita koskevien tiettyjen terveysväitteiden hyväksynnän epäämisestä (EUVL L 3, s. 6; jäljempänä riidanalainen asetus). Tämän asetuksen 1 artiklan 1 kohdan mukaan, luettuna yhdessä sen liitteen kanssa, edellä 7 ja 8 kohdassa mainittuja elintarviketurvallisuusviranomaisen lausunnon kohteena olevia viittä terveysväitettä ei lisätä Euroopan unionin sallittujen väitteiden luetteloon, josta säädetään asetuksen
N:o 1924/2006 13 artiklan 3 kohdassa. Riidanalaisen asetuksen 1 artiklan 2 kohdan mukaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja terveysväitteitä, joita on käytetty ennen tämän asetuksen voimaantuloa, saatiin kuitenkin vielä käyttää enintään kuuden kuukauden ajan tämän asetuksen voimaantulosta.

13 Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleen mukaan komissio perusteli kyseisten viiden terveysväitteen hyväksynnän epäämistä seuraavasti:

”Asetuksen – – N:o 1924/2006 6 artiklan 1 kohdan ja 13 artiklan 1 kohdan mukaan terveysväitteiden on perustuttava yleisesti hyväksyttyyn tieteelliseen näyttöön. Hyväksyntä voidaan perustellusti jättää antamatta myös, jos terveysväitteet eivät ole asetuksen – – N:o 1924/2006 muiden yleisten ja erityisten vaatimusten mukaisia, vaikka elintarviketurvallisuusviranomaisen tieteellinen arviointi olisikin myönteinen. Terveysväitteitä ei pitäisi käyttää, jos ne eivät ole ravitsemusta tai terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden mukaisia. Elintarviketurvallisuusviranomainen totesi, että glukoosin nauttimisen ja energia-aineenvaihdunnan edistämisen välinen syy-seuraussuhde on osoitettu todeksi. Tällaisen terveysväitteen käyttäminen antaisi kuitenkin ristiriitaisen ja hämmentävän viestin kuluttajille, koska se kannustaisi nauttimaan sokereita, vaikka yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön perusteella kansalliset ja kansainväliset viranomaiset kehottavat kuluttajia vähentämään niiden saantia. Siksi tällainen terveysväite ei ole asetuksen – – N:o 1924/2006 3 artiklan toisen kohdan a alakohdan mukainen, jossa säädetään, että väitteet eivät saisi olla moniselitteisiä tai harhaanjohtavia. Vaikka kyseinen terveysväite sallittaisiin vain erityisten käyttöedellytysten vallitessa ja/tai siihen liitettäisiin lisämainintoja tai varoituksia, se ei siltikään selkeyttäisi asiaa riittävästi kuluttajan kannalta, joten kyseistä väitettä ei pitäisi hyväksyä.”

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

14 Kantaja on nostanut nyt käsiteltävänä olevan kanteen 27.2.2015 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon toimittamallaan kannekirjelmällä.

15 Kantaja pyysi 24.9.2015 päivätyllä kirjeellä istunnon pitämistä asianosaisten kuulemiseksi unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

16 Unionin yleinen tuomioistuin (viides jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

17 Asianosaisten suulliset lausumat ja niiden vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 25.11.2015 pidetyssä istunnossa.

18 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen asetuksen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

20 Kantaja esittää kanteensa tueksi neljä kanneperustetta, joista ensimmäinen perustuu asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdan rikkomiseen, toinen suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen, kolmas yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaamiseen ja neljäs perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin.

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdan rikkomiseen

21 Kantaja katsoo, että komissio on rikkonut asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohtaa kieltäytyessään elintarviketurvallisuusviranomaisen myönteisistä tieteellisistä lausunnoista huolimatta sisällyttämästä hakemuksessa tarkoitettuja viittä terveysväitettä saman asetuksen 13 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun unionin sallittujen väitteiden luetteloon.

22 Ensimmäisen kanneperusteen asiasisältö jakautuu viiteen osaan. Ensimmäinen osa perustuu sallittujen terveysväitteiden luetteloon sisällyttämisestä kieltäytymiselle asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdassa säädettyjen edellytysten noudattamatta jättämisen vuoksi. Toinen osa koskee komission arviointia kyseessä olevien terveysväitteiden yhteensopivuudesta ravitsemusta ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden kanssa. Kolmannessa osassa kantaja väittää, että komissio on menetellyt virheellisesti katsoessaan, että kyseessä olevien terveysväitteiden käyttäminen antaisi kuluttajille ristiriitaisen ja hämmentävän viestin. Kanneperusteen neljännessä osassa kantaja väittää, että – toisin kuin komissio on katsonut – kyseiset terveysväitteet eivät olleet moniselitteisiä eivätkä harhaanjohtavia. Kanneperusteen viides osa koskee kysymystä siitä, onko komissio laiminlyönyt velvollisuutensa selvittää, olisiko kyseiset terveysväitteet voitu sallia erityisten käyttöedellytysten vallitessa tai liittämällä niihin lisämainintoja tai varoituksia.

Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka perustuu sallittujen terveysväitteiden luetteloon sisällyttämisestä kieltäytymiselle asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdassa säädettyjen edellytysten noudattamatta jättämisen vuoksi

23 Kantaja väittää, että komissio on rikkonut asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohtaa kieltäytyessään elintarviketurvallisuusviranomaisen myönteisistä tieteellisistä lausunnoista huolimatta sisällyttämästä kyseessä olevia terveysväitteitä sallittujen väitteiden luetteloon. Väite, josta elintarviketurvallisuusviranomainen on antanut myönteisen lausunnon, on kantajan mukaan pääsääntöisesti sallittava. Asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdasta ei kantajan mukaan ole mahdollista päätellä, mitkä ovat sellaisia hyväksyttäviä ja asianmukaisia seikkoja, jotka komissio voi ottaa huomioon ratkaistessaan terveysväitteen sisällyttämistä luetteloon koskevan hakemuksen. Tässä tapauksessa unionin oikeuden säännökset kuten myöskään tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavat aiheelliset seikat eivät voi olla perusteena kyseessä olevien terveysväitteiden kieltämiselle elintarviketurvallisuusviranomaisen myönteisistä lausunnoista huolimatta, varsinkin kun komissio oli sallinut näiden väitteiden käytön kuuden kuukauden siirtymäajaksi. Kantajan mukaan varsinkaan riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleessa esitetyt perusteet eivät ole tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavia aiheellisia seikkoja, joiden nojalla kantajan hakemukset voidaan hylätä.

24 Asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdassa säädetään, että mikäli elintarviketurvallisuusviranomainen antaa tieteellisen arvioinnin perusteella lausunnon, jossa se tukee väitteen sisällyttämistä tämän asetuksen 13 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun luetteloon, komissio tekee kahden kuukauden kuluessa viranomaisen lausunnon vastaanottamisesta ja jäsenvaltioita kuultuaan pyyntöä koskevan päätöksen, jossa se ottaa huomioon viranomaisen lausunnon, asiaa koskevat unionin lainsäädännön säännökset sekä muut tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavat aiheelliset seikat.

25 Ensinnäkin perustelusta, jonka mukaan väite, josta elintarviketurvallisuusviranomainen on antanut myönteisen lausunnon, on pääsääntöisesti sallittava, on todettava, että asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdasta ilmenee, että komission on terveysväitettä koskevaa hakemusta ratkaistessaan otettava huomioon kolme seikkaa eli ensinnäkin elintarviketurvallisuusviranomaisen lausuntoon sisältyvä tieteellinen arviointi, toiseksi kaikki asiassa sovellettavat unionin lainsäädännön säännökset ja kolmanneksi muut tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavat aiheelliset seikat. Kuten asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 3 kohdan toisesta alakohdasta luettuna yhdessä saman

asetuksen 16 artiklan 3 kohdan kanssa ilmenee, edellä mainituista seikoista toinen ja kolmas eivät sisälly elintarviketurvallisuusviranomaisen lausuntoon. Näiden säännösten mukaan elintarviketurvallisuusviranomaisen on lausuntoaan laatiessaan tutkittava pelkästään, onko terveysväite osoitettu oikeaksi tieteellisellä näytöllä ja täyttääkö terveysväitteen sanamuoto asetuksessa N:o 1924/2006 säädetyt edellytykset. Asiakysymyksen osalta viranomaisen on erityisesti varmistauduttava siitä, että terveysväitteet perustuvat yleisesti hyväksyttyyn tieteelliseen näyttöön, jolla ne on osoitettu oikeiksi kyseisen asetuksen 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Näin ollen mikään ei oikeuta päättelemään, että komissio olisi ollut velvollinen sisällyttämään kyseessä olevat terveysväitteet hyväksyttyjen terveysväitteiden luetteloon pelkästään sen vuoksi, että elintarviketurvallisuusviranomainen oli antanut myönteisiä lausuntoja. Sen sijaan komission oli asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua ratkaisua tehdessään otettava huomioon myös kaikki asiassa sovellettavat unionin lainsäädännön säännökset ja muut tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavat aiheelliset seikat siitä huolimatta, että tieteellinen näyttö on asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 17 perustelukappaleen mukaan ravitsemus- ja terveysväitteiden käytön tärkein näkökohta. Se seikka, ettei komission ole pakko ratkaista asiaa elintarviketurvallisuusviranomaisen päätöksen mukaisesti, vahvistetaan lisäksi asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 5 kohdassa, jonka mukaan terveysväitteen hyväksyminen on mahdollista silloinkin, kun elintarviketurvallisuusviranomainen antaa kielteisen lausunnon tämän väitteen sisällyttämisestä saman asetuksen 13 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun luetteloon. Kantajan perustelut on siten hylättävä.

26 Kantajan perusteluja ei voida hyväksyä myöskään siltä osin kuin kantaja väittää tässä yhteydessä, etteivät unionin oikeuden säännökset eivätkä tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavat aiheelliset seikat voi olla perusteena kyseessä olevien terveysväitteiden kieltämiselle elintarviketurvallisuusviranomaisen myönteisistä lausunnoista huolimatta, varsinkin kun komissio oli sallinut näiden väitteiden käytön kuuden kuukauden siirtymäajaksi. Pitää nimittäin sinänsä paikkansa, että ennen riidanalaisen asetuksen voimaantulopäivää käytettyjen terveysväitteiden käyttöä saatiin saman asetuksen 1 artiklan 2 kohdan nojalla jatkaa enintään kuuden kuukauden ajan kyseisestä päivästä. Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 16 perustelukappaleesta ilmenee kuitenkin, että komissio on säätänyt tällaisesta siirtymäajasta, jotta sekä elintarvikealan toimijat että toimivaltaiset viranomaiset voisivat mukautua kyseisten väitteiden kieltämiseen. Siirtymäajasta säätäminen ei siten millään tavoin kyseenalaista komission tekemää päätöstä kyseessä olevien terveysväitteiden hyväksynnän epäämisestä.

27 Toiseksi kantaja kiistää sen, että riidanalaiseen päätökseen sisältyvät perusteet luetteloon sisällyttämisestä kieltäytymiselle olisivat tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavia aiheellisia seikkoja. Kantajan mukaan asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdasta ei ole mahdollista päätellä, mitkä ovat tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavia aiheellisia seikkoja, jotka komissio voi ottaa huomioon ratkaistessaan terveysväitteen luetteloon sisällyttämistä koskevaa hakemusta, vaikka tällaisia seikkoja mainitaan myös saman asetuksen johdanto-osan 30 perustelukappaleessa ja 17 artiklan 1 kohdassa. Ainoastaan asetuksen N:o 178/2002 johdanto-osan 19 perustelukappaleessa mainitaan muun muassa yhteiskuntaan, talouteen, perinteisiin, etiikkaan ja ympäristöön liittyvät tekijät sekä tarkastusten toteutettavuus. Näillä seikoilla ei kuitenkaan ole ollut mitään merkitystä epäämispäätöksessä.

28 Tältä osin on ensinnäkin todettava, että vaikka kantaja huomauttaa, ettei asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdasta ole mahdollista päätellä, mitkä ovat tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavia aiheellisia seikkoja, jotka komissio voi ottaa huomioon ratkaistessaan terveysväitteen luetteloon sisällyttämistä koskevaa hakemusta, kantaja ei kuitenkaan ole esittänyt väitettä tämän säännöksen lainvastaisuudesta. Kantajan perusteluista nimittäin ilmenee, että kantaja on ensimmäisen kanneperusteensa yhteydessä vedonnut ainoastaan siihen, että asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohtaa on rikottu.

29 Lisäksi on todettava, että vaikka kantaja olisi halunnut esittää väitteen asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdan lainvastaisuudesta, sen perustelut olisi jätettävä tutkimatta, koska oikeussääntöä, jota väitetään rikotun, ei mainita millään tavoin. On nimittäin syytä muistuttaa, että unionin yleisen tuomioistuimen 2.5.1991 vahvistetun työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kanteessa on mainittava yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista. Näiden tietojen on oltava niin selvät ja täsmälliset, että vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja unionin yleinen tuomioistuin ratkaista asian. Vaikkei kantajan tarvitsekaan nimenomaisesti ilmoittaa tiettyä oikeussääntöä, johon hänen väitteensä perustuu, hänen perustelujensa on kuitenkin oltava riittävän selkeitä, jotta vastapuoli ja unionin tuomioistuimet voivat vaikeuksitta yksilöidä kyseisen säännön (ks. tuomio 20.2.2013, Caventa v. SMHV – Anson's Herrenhaus (BERG), T-224/11, EU:T:2013:81, 14 ja 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 Toiseksi väitteestä, jonka mukaan riidanalaiseen päätökseen sisältyvät perusteet luetteloon sisällyttämisestä kieltäytymiselle eivät ole tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavia aiheellisia seikkoja, on syytä muistuttaa, että asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdan mukaan komissio ratkaisee hakemuksen ottaen huomioon elintarviketurvallisuusviranomaisen lausunnon lisäksi kaikki asiassa sovellettavat unionin lainsäädännön säännökset ja muut tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavat aiheelliset seikat. Kuten asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 30 perustelukappaleesta, joka on toistettu riidanalaisen asetuksen johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa, ilmenee, joissakin tapauksissa tieteellinen riskinarviointi ei yksinään riitä tuottamaan kaikkia niitä tietoja, joihin riskinhallintaa koskevan päätöksen olisi perustuttava, minkä vuoksi on otettava huomioon myös muut tarkasteltavana olevan asian kannalta perustellut tekijät. Edellä esitetyin perustein on todettava, että komissiolla on laaja harkintavalta alalla, jolla siltä edellytetään poliittisten, taloudellisten ja sosiaalisten valintojen tekemistä ja jolla sen on suoritettava monitahoisia arviointeja (ks. vastaavasti tuomio 12.7.2005, Alliance for Natural Health ym., C-154/04 ja C-155/04, Kok., EU:C:2005:449, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 12.6.2015, Health Food Manufacturers' Association ym. v. komissio, T-296/12, Kok., EU:T:2015:375, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on todettu tässä yhteydessä, että silloin, kun unionin viranomaisilla on laajaa harkintavaltaa muun muassa arvioidessaan hyvin monitahoisia tieteellisiä ja teknisiä tosiseikkoja niiden toimenpiteiden luonteen ja ulottuvuuden määrittämiseksi, joihin ne ryhtyvät, unionin tuomioistuinten tehtävänä on valvoa ainoastaan, ettei tätä harkintavaltaa käytettäessä ole tehty ilmeistä virhettä, ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin tai etteivät kyseiset viranomaiset ole selvästi ylittäneet harkintavaltansa rajoja. Tällaisessa asiayhteydessä unionin tuomioistuimet eivät nimittäin voi omalla tieteellisiä ja teknisiä tosiseikkoja koskevalla arvioinnillaan korvata unionin viranomaisten arviointia, sillä EUT-sopimuksessa tämä tehtävä annetaan ainoastaan näille viranomaisille (tuomio 9.9.2003, Monsanto Agricoltura Italia ym., C-236/01, Kok., EU:C:2003:431, 135 kohta; tuomio 21.7.2011, Etimine, C-15/10, Kok., EU:C:2011:504, 60 kohta ja edellä 30 kohdassa mainittu tuomio Health Food Manufacturers' Association ym. v. komissio, EU:T:2015:375, 73 kohta).

32 Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleesta ilmenee, että komissio on evännyt kyseessä olevien terveysväitteiden hyväksynnän katsoen, ettei terveysväite saa olla ravitsemusta tai terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastainen. Komission mukaan kyseisten terveysväitteiden käyttäminen antaisi ristiriitaisen ja hämmentävän viestin kuluttajille, koska se kannustaisi nauttimaan sokereita, vaikka yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön perusteella kansalliset ja kansainväliset viranomaiset kehottavat kuluttajia vähentämään niiden saantia. Komissio on siten katsonut, etteivät kyseiset terveysväitteet olleet asetuksen N:o 1924/2006 3 artiklan toisen kohdan a alakohdan mukaisia, jossa säädetään, että väitteet eivät saa olla moniselitteisiä tai harhaanjohtavia.

33 Kantajan perustelut eivät osoita, että seikat, jotka komissio on ottanut huomioon riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleen mukaan, eivät olisi tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavia aiheellisia seikkoja. On totta, ettei unionin lainsäätäjä ole osoittanut asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavia aiheellisia seikkoja. Myös saman asetuksen johdanto-osan 30 perustelukappaleessa

ja 17 artiklan 1 kohdassa pelkästään mainitaan velvollisuus ottaa huomioon muut tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavat aiheelliset seikat. Koska unionin lainsäätäjä ei ole millään tavoin täsmentänyt näitä seikkoja, ne on määritettävä kussakin yksittäistapauksessa ottaen huomioon erityisesti asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 36 perustelukappaleessa mainittu kyseisen asetuksen tavoite, joka on sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan varmistaminen ravitsemus- ja terveysväitteiden osalta samalla kun huolehditaan kuluttajansuojan korkeasta tasosta.

34 Tässä tapauksessa ei ole mahdollista pätevästi kiistää, että komission huomioon ottamat ravitsemusta tai terveyttä koskevat yleisesti hyväksytyt periaatteet ovat tarkasteltavana olevaan kysymykseen eli siihen, voitiinko kyseessä olevat terveysväitteet sallia, vaikuttava aiheellinen seikka. Näiden periaatteiden huomioon ottamisen tarkoituksena on nimittäin varmistaa kuluttajien suojelun korkea taso. Asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 18 perustelukappaleessa, jonka mukaan näiden periaatteiden vastaista terveysväitettä ei pitäisi esittää, unionin lainsäätäjä on sitä paitsi nimenomaisesti korostanut ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden olevan aiheellisia seikkoja tutkittaessa, voidaanko terveysväite sallia.

35 Kanneperusteen ensimmäinen osa on sen vuoksi hylättävä.

Kanneperusteen toinen osa, joka koskee virhettä sen arvioinnissa, ovatko kyseiset terveysväitteet ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden mukaisia

36 Kantaja katsoo, että komissio on rikkonut asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohtaa katsoessaan virheellisesti, että kyseiset eri terveysväitteet olisivat olleet ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastaisia. Kantajan mukaan elintarviketurvallisuusviranomainen ei olisi antanut myönteisiä lausuntoja, jos periaatteiden vastaisuus olisi ollut olemassa. Ravintoaineen eli glukoosin ja terveyden väliset syy-yhteydet, jotka kantaja esittää terveysväitteissään, ovat tieteellisesti osoitettuja. Viitatessaan elintarviketurvallisuusviranomaisen lausuntoon hiilihydraattien ja ravintokuitujen saannin ravitsemuksellisista viitearvoista kantaja vetoaa siihen, että hiilihydraattien ravitsemuksellinen merkitys on tieteellisesti yleisesti hyväksytty ja että glukoosilla on erityinen merkitys ihmisten ravintona.

37 Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleen mukaan komissio on todennut, että terveysväite ei saa olla ravitsemusta tai terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastainen. Komissio totesi, että vaikka elintarviketurvallisuusviranomainen on todennut, että glukoosin nauttimisen ja energia-aineenvaihdunnan edistämisen välinen syy-seuraussuhde on osoitettu todeksi, tällaisen terveysväitteen käyttäminen antaisi kuitenkin ristiriitaisen ja hämmentävän viestin kuluttajille, koska se kannustaisi nauttimaan sokereita, vaikka yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön perusteella kansalliset ja kansainväliset viranomaiset kehottavat kuluttajia vähentämään niiden saantia.

38 Ensinnäkin kantajan perustelut, joiden mukaan kyseisten eri terveysväitteiden sanamuoto ei ole ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastainen, on hylättävä tehottomina. Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleesta nimittäin ilmenee, ettei komissio ole evännyt kyseisten eri terveysväitteiden hyväksyntää siksi, että niiden sanamuoto sellaisenaan olisi ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastainen. Komission mukaan näiden periaatteiden vastaista on se, että kyseisten terveysväitteiden käyttäminen kannustaa nauttimaan sokereita, koska sokereiden käyttöä olisi näiden periaatteiden mukaan vähennettävä.

39 Toisaalta kantajan perusteluista, joiden mukaan elintarviketurvallisuusviranomainen ei olisi antanut myönteisiä lausuntoja kyseisistä terveysväitteistä, jos ne olisivat olleet ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastaisia, on ensinnäkin todettava, että elintarviketurvallisuusviranomainen tutkii asian vain rajoitetusti. Kuten on jo todettu (ks. edellä 25 kohta), asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan mukaan, luettuna yhdessä

saman asetuksen 16 artiklan 3 kohdan kanssa, elintarviketurvallisuusviranomaisen on lausuntoaan laatiessaan tutkittava vain, perustuuko terveysväite tieteelliseen näyttöön ja täyttääkö väitteen sanamuoto asetuksessa N:o 1924/2006 ilmaistut vaatimukset. Asiakysymyksen osalta elintarviketurvallisuusviranomaisen on erityisesti varmistauduttava siitä, että terveysväitteet perustuvat yleisesti hyväksyttyyn tieteelliseen näyttöön, jolla ne on osoitettu oikeiksi kyseisen asetuksen 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Asetuksen N:o 1924/2006 2 artiklan 2 kohdan 5 alakohdan ja 5 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan elintarviketurvallisuusviranomaisen tekemä tieteellinen riskinarviointi koskee sitä, ilmaistaanko hakemuksessa tarkoitetulla terveysväitteellä paikkansa pitävästi, että elintarvikeryhmän, elintarvikkeen tai sen ainesosan nauttimisen ja ilmoitettujen myönteisten terveysvaikutusten välillä on yhteys.

40 Toiseksi – kuten komissio huomauttaa – elintarviketurvallisuusviranomaisen tekemä tieteellinen riskinarviointi on pidettävä erillään komission tehtävänä olevasta riskinhallinnasta. Asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 30 perustelukappaleessa todetaan tältä osin, että joissakin tapauksissa tieteellinen riskinarviointi ei yksinään riitä tuottamaan kaikkia niitä tietoja, joihin riskinhallintaa koskevan päätöksen olisi perustuttava, minkä vuoksi on otettava huomioon muut tarkasteltavana olevan asian kannalta perustellut tekijät.

41 Kolmanneksi – kuten riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleesta ilmenee – komissio ei ole kyseenalaistanut elintarviketurvallisuusviranomaisen kyseisistä terveysväitteistä antamia lausuntoja, joiden mukaan glukoosin nauttimisen ja energia-aineenvaihdunnan hyvän toiminnan välinen syy-yhteys oli osoitettu. Asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdan mukaan komission oli kuitenkin otettava huomioon elintarviketurvallisuusviranomaisen tieteellisen lausunnon lisäksi kaikki asiassa sovellettavat unionin lainsäädännön säännökset ja muut tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavat aiheelliset seikat. Komissio otti siten erityisesti huomioon sellaisia ravintoa ja terveyttä koskevia yleisesti hyväksyttyjä periaatteita, jotka eivät sisältyneet elintarviketurvallisuusviranomaisen tekemään arviointiin. Se seikka, että kyseiset terveysväitteet on mainitun viranomaisen lausunnon mukaan osoitettu tieteellisesti, ei siten oikeuta päättelemään, että komissio olisi menetellyt virheellisesti katsoessaan, että sokereiden nauttimiseen kannustavan terveysväitteen käyttäminen oli ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastaista.

42 Kolmanneksi viitatessaan elintarviketurvallisuusviranomaisen antamaan tieteelliseen lausuntoon hiilihydraattien ja ravintokuitujen saannin ravitsemuksellisista viitearvoista kantaja väittää, että kyseiset terveysväitteet eivät ole ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastaisia, koska hiilihydraattien ravitsemuksellinen merkitys on tieteellisesti yleisesti hyväksytty ja glukoosilla on erityinen merkitys ihmisten ravintona.

43 Ensimmäiseksi on syytä todeta, että koska kantaja ei ole esittänyt tätä elintarviketurvallisuusviranomaisen tieteellistä lausuntoa unionin yleiselle tuomioistuimelle, nämä kantajan perustelut eivät voi osoittaa, että komissio olisi menetellyt virheellisesti katsoessaan, että sokereiden nauttimiseen kannustavan terveysväitteen käyttäminen oli ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastaista.

44 Vaikka toisaalta on totta, että glukoosilla on kantajan väittämin tavoin merkitystä ihmisten ravintona, tämä seikka ei voi kyseenalaistaa riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleeseen sisältyvää toteamusta, jonka mukaan kansalliset ja kansainväliset viranomaiset kehottavat yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön perusteella vähentämään sokereiden käyttöä ja sokereiden nauttimiseen kannustavan terveysväitteen käyttäminen on näin ollen ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastaista.

45 Toiseksi kantajan esittämiä perusteluja ei voida hyväksyä myöskään siltä osin kuin kantaja vetoaa vastauskirjelmässään siihen, etteivät tiedot, joihin komissio on nojautunut, oikeuta glukoosia koskevaan yleistykseen vaan niissä viitataan lisättyjen sokereiden suuriin saantimääriin, makeisiin ja makeutettuihin juomiin, makeutettujen juomien kulutukseen lasten keskuudessa tai elintarvikkeisiin, joiden sokeripitoisuus on suuri, ja että nämä tiedot ovat vain osittain vakuuttavia.

46 Komissio on nimittäin täsmentänyt kirjelmissään, että se on nojautunut kansainvälisellä tasolla, unionin tasolla ja kansallisella tasolla olemassa olevaan yhteisymmärrykseen puhtaan sokerin ja elintarvikkeisiin lisättyjen sokereiden kulutuksen vähentämisen tarpeellisuudesta päätyäkseen siihen, että sokerien kulutuksen vähentämistä suositellaan yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön perusteella. Tältä osin on syytä todeta, että koska riidanalaisen asetuksen perustelut, jotka koskevat sen tutkimista, ovatko kyseiset terveysväitteet ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden mukaisia, ovat riittäviä eikä kantajakaan ole toisin väittänyt, unionin yleinen tuomioistuin voi ottaa huomioon oikeudenkäynnin aikana esitetyt riidanalaisen toimen perustelujen täsmennykset (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. komissio, C-398/13 P, Kok., EU:C:2015:535, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

47 Kansainvälisen tason osalta komissio on viitannut Maailman terveysjärjestön tutkimusryhmän vuodelta 1989 olevaan ruokavaliota, ravitsemusta ja kroonisten sairauksien ehkäisyä koskevaan raporttiin, jonka mukaan olisi kannustettava keskusteluihin sellaisten elintarvikkeiden kehittämiseksi, joissa rasvojen, yksinkertaisten jalostettujen sokereiden ja suolan määrät ovat vähäisiä. Lisäksi komissio on viitannut Maailman terveysjärjestön vuonna 2015 antamaan aikuisten ja lasten sokerinsaantia koskevaan ohjeeseen, johon sisältyy vapaiden sokereiden saantia koskevia suosituksia kroonisten sairauksien riskin vähentämiseksi. Kyseiseen ohjeeseen sisältyvän määritelmän mukaan vapailla sokereilla tarkoitetaan monosakkarideja ja disakkarideja, jotka valmistaja, kokki tai kuluttaja on lisännyt elintarvikkeisiin ja juomiin, sekä hunajaan, sokeriliemiin, hedelmämehuihin ja hedelmämehutiivisteisiin luonnostaan sisältyviä sokereita. Komissio on viitannut myös elintarvike- ja ravitsemuspolitiikkaa vuosiksi 2015–2020 koskevaan Maailman terveysjärjestön eurooppalaiseen toimintasuunnitelmaan, jonka mukaan on suositeltavaa toteuttaa tiukkoja toimenpiteitä, joilla rajoitetaan runsaasti energiaa, tyydyttyneitä rasvoja, transrasvoja, sokeria tai suolaa sisältävien elintarvikkeiden kaikenlaisen markkinoinnin kokonaisvaikutusta lapsiin.

48 Unionin tasolla komissio on maininnut erityisesti ravitsemusta ja liikuntaa käsitelleen korkean tason työryhmän hyväksymät unionin puitteet valikoituihin ravinteisiin liittyvistä kansallisista aloitteista. Näillä puitteilla pyritään vähentämään runsaskalorisia elintarvikkeita, kuten lisättyjä sokereita sisältäviä elintarvikkeita. Lisäksi komissio on viitannut ravitsemuksesta ja liikunnasta annettuihin neuvoston päätelmiin (EUVL 2014, C 213, s. 1), joilla pyritään vähentämään lisättyjä sokereita sisältävien elintarvikkeiden kulutusta.

49 Lopuksi komissio on kansallisella tasolla viitannut erityisesti Deutsche Gesellschaft für Ernährungin (Saksan ravitsemusyhdistys, DGE) hiilihydraateista ja rasvoista saatavan energian viitearvoista vuonna 2011 esittämään kannanottoon, jonka mukaan Saksassa, missä merkittävä osa hiilihydraattien saannista on peräisin erityisesti makeisissa ja makeutetuissa juomissa käytettyjen monosakkaridien ja disakkaridien kulutuksesta, on välttämätöntä siirtää kulutusta kohdistumaan kokoviljatuotteisiin. Lisäksi komissio on maininnut Ranskan tasavallan vuosiksi 2011–2015 vahvistaman kansallisen ohjelman ”Nutrition Santé” (Ravitsemus – Terveys), jossa suositellaan kompleksisten hiilihydraattien saannin lisäämistä ja sokereiden saannin vähentämistä, sekä sokereiden kulutuksen vähentämiseksi vuonna 2014 laaditut suositukset, joiden otsikko on ”Sugar reduction: Responding to the challenge” (sokerin vähentäminen: haasteeseen vastaaminen) ja jotka on antanut Yhdistyneen kuningaskunnan terveysministeriön perustama riippumaton kansanterveysvirasto Public Health England. Lopuksi komissio on viitannut Pohjoismaiden ministerineuvoston vuonna 2004 antamiin Ruotsissa, Suomessa ja Tanskassa sovellettaviin suosituksiin, joissa esitetään lisättyjen sokereiden kulutuksen enimmäismäärä.

50 Edellä todetun perusteella ei ole mahdollista väittää pätevästi, ettei kansainvälisellä tasolla, unionin tasolla ja kansallisella tasolla olisi olemassa yhteisymmärrystä sokerin kulutuksen vähentämisen tarpeellisuudesta. Komission esittämät edellä 47–49 kohdassa mainitut tosiseikat osoittavat, että tällainen yhteisymmärrys on olemassa sekä elintarvikkeisiin lisätyn sokerin että puhtaan sokerin kulutuksen vähentämisestä. Koska kantaja ei kiistä, että lisättyjen sokereiden kulutuksen vähentämistä suositellaan yleisesti, se ei voi pätevästi väittää, ettei tämä suositus pätisi puhtaan sokerin kulutukseen. Pitää myös paikkansa, etteivät kantajan tuotteet ole runsaasti piilosokereita sisältäviä elintarvikkeita eivätkä lapsille tarkoitettuja makeutettuja juomia. On kuitenkin syytä muistuttaa, että kyseessä olevat terveysväitteet koskevat nimenomaan glukoosia sellaisenaan, joka on sokeri (ks. edellä 2 kohta), ja että komission hyväksymiä terveysväitteitä voivat asetuksen N:o 1924/2006 17 artiklan 5 kohdan mukaisesti käyttää kaikki elintarvikealan toimijat. Lisäksi on syytä todeta, että kantajan tuotteet koostuvat lähes yksinomaan glukoosista.

51 Kanneperusteen toinen osa on sen vuoksi hylättävä.

Kanneperusteen kolmas osa, joka perustuu virheeseen ristiriitaisen ja hämmentävän viestin toteamisessa

52 Kantaja katsoo, että komissio on rikkonut asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohtaa katsoessaan, että kyseessä olevien terveysväitteiden käyttäminen antaa kuluttajille ristiriitaisen ja hämmentävän viestin. Toisin kuin komissio väittää, kyseessä olevat terveysväitteet eivät kannusta nauttimaan sokereita. Väitteissä ainoastaan kuvataan glukoosin vaikutukset urheilun yhteydessä. Kyseessä olevista viidestä terveysväitteestä kolmessa mainitaan nimenomaisesti kohderyhmänä runsaasti urheilevat miehet ja naiset. Sokerin kulutuksella on heille erilainen merkitys kuin esimerkiksi erityisen herkille kuluttajaryhmille. Kantajan mukaan viranomaisten pelkkä suositus sokerin kulutuksen vähentämiseksi ei millään tavoin muuta sitä, että glukoosilla on kyseisissä terveysväitteissä mainitut myönteiset terveysvaikutukset, ja näin on siitä riippumatta, että jotkin henkilöt käyttävät viranomaisten mukaan liikaa sokeria. Lisäksi kantaja on ollut markkinoilla jo lähes seitsemän vuosikymmenen ajan, ja sen tuotteiden myönteiset terveysvaikutukset on siten yleisesti tunnustettu. Kuluttajat eivät voi erehtyä kyseisten terveysväitteiden merkityksestä, eivätkä he niiden vuoksi myöskään omaksu mahdollisesti ei-toivottavia tottumuksia kuten liikakäyttöä. Kantajan mukaan tavanomaisesti valistunut ja kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen keskivertokuluttaja tietää, ettei sokeria pidä käyttää liikaa. Komission päättelytavan noudattaminen merkitsisi sitä, ettei komission olisi pitänyt hyväksyä myöskään kahta muuta väitettä, jotka koskevat glukoosia sisältäviä juomia.

53 On syytä muistuttaa, että komissio on todennut riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleessa, että kyseessä olevien terveysväitteiden käyttäminen antaisi ristiriitaisen ja hämmentävän viestin kuluttajille, koska se kannustaisi nauttimaan sokereita, vaikka yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön perusteella kansalliset ja kansainväliset viranomaiset kehottavat kuluttajia vähentämään niiden saantia.

54 Kantajan väitteet eivät osoita, että tämä lähtökohta olisi virheellinen.

55 Ensinnäkään komissio ei nimittäin ole menetellyt millään tavoin virheellisesti katsoessaan, että kyseessä olevien terveysväitteiden käyttäminen kannustaa käyttämään sokereita. On syytä todeta, että asetuksen N:o 1924/2006 1 artiklan 2 kohdan mukaan tätä asetusta sovelletaan kaupallisessa viestinnässä lopulliselle kuluttajalle tarkoitettujen elintarvikkeiden pakkausmerkinnöissä, esillepanossa tai mainonnassa esitettäviin ravitsemus- ja terveysväitteisiin. Kuten asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan kymmenennessä perustelukappaleessa on todettu, kuluttajat saattavat luulla väittein mainostetuilla elintarvikkeilla olevan ravitsemuksellisia, fysiologisia tai muita terveyteen liittyviä etuja verrattuna vastaaviin tai muihin tuotteisiin, joihin tällaisia ravintoaineita ja muita aineita ei lisätä. Tämä saattaa kannustaa kuluttajia tekemään valintoja, jotka vaikuttavat yksittäisten ravintoaineiden tai muiden aineiden kokonaissaantiin tavalla, joka on vastoin tieteellisiä suosituksia (tuomio 6.9.2012,

Deutsches Weintor, C-544/10, Kok., EU:C:2012:526, 37 kohta). Kuten asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 19 perustelukappaleesta ilmenee, elintarvikkeen varustaminen ravitsemus- tai terveysväitteellä liittää niihin myönteisen kuvan. Koska se, että elintarvikealan toimija käyttää kyseessä olevia terveysväitteitä, liittää sen tuotteisiin myönteisen mielleyhtymän viittaamalla etuun ja luomalla myönteisen kuvan, ei voida sulkea pois sitä, että niiden käyttämisellä kannustetaan kuluttamaan näitä tuotteita, joiden olisi elintarviketurvallisuusviranomaisen tieteellisten lausuntojen mukaan (ks. edellä 7 ja 8 kohta) oltava merkittävä glukoosinlähde, jotta niistä voitaisiin käyttää näitä väitteitä.

56 Kantajan tähän liittyvästä väitteestä, jonka mukaan se on vuosien ajan käyttänyt erityisesti glukoosia koskevia terveysväitteitä tämän vaikuttamatta merkittävästi sen myyntilukuihin, on syytä todeta yhtäältä, ettei tämän väitteen tueksi ole esitetty minkäänlaisia todisteita. Kuten toisaalta komissio väittää, se seikka, että kantajan markkinaosuudet ovat kantajan oman ilmoituksen mukaan kasvaneet jatkuvasti, oikeuttaa päinvastoin päättelemään, että kantajan lausumat glukoosin vaikutuksesta ovat saattaneet vaikuttaa sen glukoosituotteiden myyntimääriin.

57 Kantajan väitettä, jonka mukaan kyseessä olevien terveysväitteiden arvioinnissa olisi annettava ratkaiseva merkitys kohderyhmälle, koska viidestä hakemuksesta kolmessa mainitaan nimenomaisesti kohderyhmänä runsaasti urheilevat miehet ja naiset, ei myöskään voida hyväksyä. Kyseisiä kolmea hakemusta koskevista elintarviketurvallisuusviranomaisen tieteellisistä lausunnoista nimittäin ilmenee, että vaikutuksia koskevissa väitteissä viitataan mitenkään erittelemättä glukoosin merkitykseen kaikkien liikuntaa harrastavien ihmisten energia-aineenvaihdunnassa. Näiden lausuntojen mukaan energia-aineenvaihdunta on välttämätön kaikille kehon toiminnoille ja liikunnalle, myös urheilulle ja lihasten normaalille toiminnalle. Kyseisiä terveysväitteitä voidaan siten käyttää myös glukoosituotteista, jotka on tarkoitettu koko väestölle, varsinkin kun edellä on jo todettu, että komission hyväksymiä terveysväitteitä voivat asetuksen N:o 1924/2006 17 artiklan 5 kohdan mukaisesti käyttää kaikki elintarvikealan toimijat (ks. edellä 50 kohta).

58 Toiseksi tämän kanneperusteen toisen osan tarkastelusta (ks. edellä 36–51 kohta) ilmenee, ettei kantaja ole osoittanut, että komissio olisi menetellyt virheellisesti todetessaan riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleessa, että yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön perusteella kansalliset ja kansainväliset viranomaiset suosittelevat kuluttajille sokerien nauttimisen vähentämistä ja että sokerien nauttimiseen kannustavan terveysväitteen käyttäminen on sen vuoksi ravitsemusta ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastaista. Näin ollen on todettava, ettei komissio ole menetellyt virheellisesti katsoessaan, että sokerien nauttimiseen kannustavien kyseessä olevien terveysväitteiden käyttäminen huolimatta tällaisen kannustamisen yhteensopimattomuudesta ravitsemusta ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden kanssa antaisi kuluttajille ristiriitaisen ja hämmentävän viestin. Tämä pätee vielä suuremmalla syyllä, koska kyseisten tuotteiden on elintarviketurvallisuusviranomaisen tieteellisten lausuntojen mukaan oltava merkittävä glukoosinlähde, jotta niistä voitaisiin käyttää näitä terveysväitteitä (ks. edellä 55 kohta). Tältä osin on myös syytä muistuttaa, että asetuksen N:o 1924/2006 5 artiklan 1 kohdan b alakohdan i alakohdan mukaan ravitsemus- ja terveysväitteiden käyttö on sallittua ainoastaan silloin, kun ravintoainetta tai muuta ainetta, jota väite koskee, sisältyy lopulliseen tuotteeseen unionin lainsäädännön mukaisesti merkityksellinen määrä tai, mikäli tällaisia säännöksiä tästä ei ole, yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön osoittamalla tavalla väitetyn ravitsemuksellisen tai fysiologisen vaikutuksen aiheuttava määrä.

59 Tähän liittyvä kantajan väite, jonka mukaan tavanomaisesti valistunut ja kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen keskivertokuluttaja ei lisää sokerin käyttöä terveysväitteiden vuoksi, koska hän tietää, ettei sokeria pidä käyttää liikaa, on myös hylättävä.

60 Yhtäältä tämä seikka ei nimittäin paikkansa pitäessäänkään poistaisi terveysväitteiden välityksellä annettavien viestien ristiriitaisuutta ja hämmentävyyttä sellaisena kuin se on kuvattu edellä 58 kohdassa. Toisaalta pitää kantajan väittämin tavoin sinänsä paikkansa, että asetuksen N:o 1169/2011 9 artiklan 1 kohdan l alakohdan ja 30 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan mukaan elintarvikkeissa on lähtökohtaisesti oltava ravintoarvoilmoitus, jonka on sisällettävä

muun muassa sokereiden määrät, ja että saman asetuksen 32 artiklan 4 kohdan mukaan sokereiden määrät voidaan myös ilmaista prosenttiosuuksina saannin vertailuarvoista, jotka esitetään kyseisen asetuksen liitteessä XIII olevassa B osassa ja joka on sokereiden osalta 90 grammaa keskivertoaikuisille (8 400 kilojoulea eli 2 000 kilokaloria). Kuten kantaja myöntää, kaikissa elintarvikkeissa ei kuitenkaan tarvitse olla ravintoarvoilmoitusta. Ravintoarvoilmoituksen pois jättämisestä tietyistä elintarvikkeista säädetään erityisesti asetuksen N:o 1169/2011 16 artiklassa. Saman asetuksen 32 artiklan 2 ja 4 kohdan mukaan sokereiden määrää ei myöskään ole pakko ilmaista prosenttiosuutena saannin vertailuarvoista, vaan se voidaan myös ilmaista määränä sataa grammaa kohti. Vaikka vertailukohteena käytettävä tavanomaisesti valistunut ja kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen keskivertokuluttaja (ks. vastaavasti tuomio 4.6.2015, Teekanne, C-195/14, Kok., EU:C:2015:361, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) tietää, ettei sokereita pidä käyttää liikaa, kyseessä olevat terveysväitteet voivat silti saada hänet lisäämään sokerien kulutusta, varsinkin kun elintarviketurvallisuusviranomaisen tieteellisissä lausunnoissa on todettu, että kyseessä olevien tuotteiden olisi oltava merkittäviä glukoosin lähteitä, jotta niistä voitaisiin käyttää riidanalaisia terveysväitteitä (ks. edellä 55 ja 58 kohta). Kantajan tuotteista on lisäksi todettava, että kahdeksasta tabletista koostuvan klassisen kuution, joka painaa 48 grammaa (ks. edellä 1 kohta) nauttimisesta saadaan jo yli puolet asetuksen N:o 1169/2011 liitteessä XIII olevassa B osassa keskivertoaikuiselle vahvistetusta sokerin saannin vertailuarvosta.

61 Kolmanneksi kantajan perustelut, joissa viitataan glukoosia sisältäviä juomia koskevien kahden muun väitteen käytön sallimiseen, koskevat tältä osin itse asiassa väitettä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisesta, joten ne tutkitaan kolmannen kanneperusteen yhteydessä (ks. jäljempänä 113 ja 114 kohta).

62 Kanneperusteen kolmas osa on sen vuoksi hylättävä.

Kanneperusteen neljäs osa, joka perustuu virheeseen riidanalaisten terveysväitteiden arvioinnissa moniselitteisiksi tai harhaanjohtaviksi

63 Kantaja väittää, että komissio on rikkonut asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohtaa katsoessaan, että riidanalaiset terveysväitteet olivat moniselitteisiä tai harhaanjohtavia asetuksen N:o 1924/2006 3 artiklan toisen kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla. Viimeksi mainitun säännöksen tarkoitus on kantajan mukaan estää kuluttajien joutuminen harhaanjohtavien terveysväitteiden uhriksi. Ainoa tämän säännöksen soveltamiseen liittyvä kysymys koskee sitä, onko riidanalaiseen terveysväitteeseen sisältyvä konkreettinen terveyteen kohdistuva viittaus kuluttajien harhaanjohtamista. Komission mainitsemalla väitetyllä ristiriidalla ei siten ole merkitystä asetuksen N:o 1924/2006 3 artiklan toisen kohdan a alakohdan soveltamisen yhteydessä. Lisäksi kantaja vetoaa siihen, ettei sillä ole velvollisuutta viestittää viranomaisten antamia suosituksia, jotka eivät ole tunnettuja. Suosituksen mainitsematta jättäminen ei siten voi olla harhaanjohtavaa.

64 On syytä muistuttaa, että riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleen mukaan komissio on todennut, että terveysväite, jossa kuluttajia kannustetaan lisäämään sokerin kulutusta, vaikka kansalliset ja kansainväliset viranomaiset yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön perusteella suosittelevat sen kulutuksen vähentämistä, ei ole asetuksen N:o 1924/2006 3 artiklan toisen kohdan a alakohdan mukainen, koska siinä säädetään, etteivät väitteet saa olla moniselitteisiä eivätkä harhaanjohtavia.

65 Asetuksen N:o 1924/2006 3 artiklan toisen kohdan a alakohdassa, joka sisältyy yleisiä periaatteita koskevaan kyseisen asetuksen II lukuun, säädetään, että ravitsemus- ja terveysväitteet eivät saa olla totuudenvastaisia, moniselitteisiä tai harhaanjohtavia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20.3.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin

2000/13/EY (EYVL L 109, s. 29) ja harhaanjohtavaa mainontaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä 10.9.1984 annetun neuvoston direktiivin 84/450/ETY (EYVL L 250, s. 17) soveltamista.

66 Asetuksen N:o 1924/2006 3 artiklan toisen kohdan a alakohdassa tarkoitetun ilmaisun ”moniselitteisiä tai harhaanjohtavia” tulkinnan osalta oikeuskäytännössä on jo katsottu, että alkoholijuomaa koskeva terveysväite, jonka voitaisiin katsoa olevansa sinänsä asiasisällöltään paikkansa pitävä mutta joka osoittautuu epätäydelliseksi ja jossa korostetaan ainoastaan kyseisen tuotteen jotakin myönteistä ominaisuutta mutta jätetään mainitsematta sen käyttöön liittyvät vaarat, on moniselitteinen tai jopa harhaanjohtava (edellä 55 kohdassa mainittu tuomio Deutsches Weintor, EU:C:2012:526, 50–52 kohta). Kuten asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 16 perustelukappaleesta ilmenee, sen ratkaisemiseksi, onko väite harhaanjohtava vai ei, on nojauduttava tähän merkintään perustuvaan tavanomaisesti valistuneen sekä kohtuullisen tarkkaavaisen ja huolellisen keskivertokuluttajan oletettuun odotukseen (ks. vastaavasti edellä 60 kohdassa mainittu tuomio Teekanne, EU:C:2015:361, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

67 Käsiteltävänä olevassa asiassa on kiistatonta, että myönteinen vaikutus energia-aineenvaihduntaan on kuvattu riidanalaisissa terveysväitteissä totuudenmukaisesti, kuten komissio on todennut riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleessa. Tämän kanneperusteen toisen osan käsittelyssä on kuitenkin tullut ilmi (ks. edellä 36–51 kohta), ettei kantaja ole osoittanut, että komissio olisi menetellyt virheellisesti todetessaan, että kansalliset ja kansainväliset viranomaiset suosittelevat yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön perusteella sokereiden kulutuksen vähentämistä ja että glukoosin kulutukseen kannustavan terveysväitteen käyttäminen on sen vuoksi ravitsemusta ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastaista. Sen lisäksi on jo todettu (ks. edellä 60 kohta), että riidanalaisten terveysväitteiden käyttäminen saattaisi kannustaa tavanomaisesti valistuneen sekä kohtuullisen tarkkaavaisen ja huolellisen keskivertokuluttajan lisäämään sokereiden kulutusta siitä huolimatta, että sokereiden kulutusta oli suositeltu vähennettäväksi yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön perusteella.

68 Tästä seuraa, että riidanalaisissa terveysväitteissä korostetaan tiettyä myönteistä ominaisuutta, joka parantaa energia-aineenvaihduntaa, mutta niissä jätetään mainitsematta se, että energia-aineenvaihdunnan hyvästä toiminnasta huolimatta sokerin kulutuksen lisäämisestä aiheutuvia vaaroja ei kuitenkaan ole millään tavoin suljettu pois tai edes vähennetty. Koska riidanalaisissa terveysväitteissä korostetaan yksinomaan myönteisiä vaikutuksia energia-aineenvaihdunnalle, nämä väitteet ovat omiaan kannustamaan sokerien kulutuksen lisäämiseen ja viime kädessä lisäämään sokerien liikakäytöstä kuluttajien terveydelle aiheutuvia vaaroja. Edellä todetun perusteella on katsottava, että riidanalaiset terveysväitteet ovat epätäydellisiä ja siten moniselitteisiä ja harhaanjohtavia siinäkin tapauksessa, että annetut tiedot olisivat paikkansa pitäviä (ks. vastaavasti julkisasiamies Mischon ratkaisuehdotus asiassa Gut Springenheide ja Tusky, C-210/96, Kok., EU:C:1998:102, 86–90 kohta ja julkisasiamies Jääskisen ratkaisuehdotus asiassa Neptune Distribution, C-157/14, Kok., EU:C:2015:460, 52 kohta).

69 Edellä 55 kohdassa mainitussa tuomiossa Deutsches Weintor (EU:C:2012:526, 50–52 kohta) unionin tuomioistuimen tutkittavana oli tosin alkoholijuomaa, jonka kuluttaminen on sellaisenaan vaarallista kaikille ihmisille, koskevan terveysväitteen moniselitteisyys ja harhaanjohtavuus, kun sen sijaan sokerin kuluttaminen jossain määrin ei ole omiaan aiheuttamaan vaaraa jokaiselle ihmiselle erikseen. Kuten on jo todettu (ks. edellä 44 kohta), glukoosilla on merkitystä ihmisten ravintona. On kuitenkin muistutettava, että jos riidanalaiset terveysväitteet sallittaisiin, kaikki elintarvikealan toimijat saisivat käyttää niitä niihin sovellettavien edellytysten mukaisesti, jollei niiden käyttöä ole rajoitettu asetuksen N:o 1924/2006 21 artiklan tietosuojaa koskevien säännösten mukaisesti (ks. edellä 50 kohta). Kuten kyseessä olevia hakemuksia koskevista elintarviketurvallisuusviranomaisen tieteellisistä lausunnoista ilmenee, vaikutuksia koskevissa väitteissä viitataan mitenkään erittelemättä glukoosin merkitykseen kaikkien liikuntaa harrastavien ihmisten energia-aineenvaihdunnassa (ks. edellä 57 kohta). Vaikka pitääkin paikkansa, että kantajan hakemuksissa tarkoitetuista viidestä väitteestä kolmen kohderyhmänä

on terve hyvän kestävyyskunnon omaava mies- ja naispuolinen aktiiviväestö (ks. edellä 3 kohta), glukoosia koskevia terveysväitteitä sellaisinaan voidaan tästä huolimatta käyttää myös koko väestölle tarkoitetuista glukoosipohjaisista tuotteista. Riidanalaisten terveysväitteiden moniselitteisyyttä ja harhaanjohtavuutta tutkittaessa on siten nojauduttava keskivertokuluttajan käsitteeseen, kuten myös asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 16 perustelukappaleesta ilmenee. Koska keskivertokuluttajan olisi ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden mukaisesti vähennettävä sokerin kulutustaan, komissio ei ole menetellyt millään tavoin virheellisesti todetessaan, että riidanalaiset terveysväitteet, joissa korostetaan ainoastaan myönteisiä vaikutuksia energia-aineenvaihduntaan mutta jätetään mainitsematta sokerin kulutuksen lisäämiseen liittyvät vaarat, olivat moniselitteisiä ja harhaanjohtavia.

70 Johtopäätöksen jo ratkaisseiden seikkojen lisäksi on vielä todettava, että asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan kymmenenteen perustelukappaleeseen sisältyvien lainsäätäjän toteamusten mukaan (ks. edellä 55 kohta) riidanalaisten terveysväitteiden käyttäminen saattaisi johdattaa kohderyhmään kuuluvan kuluttajan uskomaan, että syy-yhteys olisi olemassa ainoastaan glukoosin nauttimisen ja energia-aineenvaihdunnan hyvän toiminnan välillä, vaikka tällainen syy-yhteys on olemassa myös muiden hiilihydraattien ja hyvän energia-aineenvaihdunnan välillä.

71 Kantajan väitteestä, jonka mukaan yleisesti hyväksyttyyn tieteelliseen näyttöön perustuvat kansallisten ja kansainvälisten viranomaisten suositukset sokerin kulutuksen vähentämisestä eivät olleet kantajan tiedossa, on lopuksi todettava, ettei sillä, tunsiko kantaja nämä suositukset, ole mitään merkitystä todettaessa riidanalaisten terveysväitteiden olevan moniselitteisiä ja harhaanjohtavia (ks. vastaavasti tuomio 10.9.2009, Severi, C-446/07, Kok., EU:C:2009:530, 62 kohta). Kuten on jo todettu (ks. edellä 66 kohta), tässä on nojauduttava kyseiseen merkintään perustuvaan tavanomaisesti valistuneen sekä kohtuullisen tarkkaavaisen ja huolellisen keskivertokuluttajan oletettuun odotukseen. Asetuksen N:o 1924/2006 3 artiklan toisen kohdan a alakohdassa tarkoitetun harhaanjohtavuuden toteaminen ei riipu siitä, onko kantaja toiminut tästä ominaisuudesta tietoisena tai suorastaan tahallisesti.

72 Kanneperusteen neljäs osa on siten hylättävä.

Kanneperusteen viides osa, joka perustuu erityisten käyttöedellytysten tai lisämainintojen tai varoitusten tutkimisen laiminlyöntiin

73 Kantaja väittää, että komissio on rikkonut asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohtaa laiminlyömällä velvollisuutensa tutkia, voitaisiinko riidanalaiset terveysväitteet sallia niiden käyttöä koskevin erityisin edellytyksin tai liittämällä niihin lisämainintoja tai varoituksia. Riidanalaisesta asetuksesta ei voi saada selville, mitä käytön erityisiä edellytyksiä olisi voitu ottaa huomioon tai millaiset lisämaininnat tai varoitukset olisivat voineet selkeyttää viestiä kuluttajan kannalta. Sokerin kulutuksen vähentämistä tai tarkkailua koskevan kansainvälisten viranomaisten suosituksen mainitsemista koskevan velvoitteen lisääminen olisi kantajan mukaan voinut suhteellisuusperiaatteen mukaisesti riittää siihen, ettei viesti ole kuluttajan kannalta epäselvä. Komissio olisi muita terveysväitteitä koskevien tapausten tavoin voinut myös vaatia väitetyn sekaannusvaaran välttämiseksi, että kantaja lisää ilmoituksen siitä, että sokerin käytön lisääminen voi aiheuttaa terveysvaaroja.

74 Ensinnäkään ei voida hyväksyä väitettä, jonka mukaan komissio on laiminlyönyt velvollisuutensa tutkia, voitaisiinko riidanalaiset terveysväitteet sallia niiden käyttöä koskevin erityisin edellytyksin tai liittämällä niihin lisämainintoja tai varoituksia. Komissio on nimittäin ilmoittanut riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleessa, että vaikka kyseiset terveysväitteet sallittaisiin vain erityisten käyttöedellytysten vallitessa ja/tai niihin liitettäisiin lisämainintoja tai varoituksia, ne eivät siltikään selkeyttäisi asiaa riittävästi kuluttajan kannalta, joten kyseisiä väitteitä ei pitäisi hyväksyä. Näin ollen komissio on tutkinut mahdollisuuden kyseisten terveysväitteiden sallimiseen vain erityisin käyttöedellytyksin tai liittämällä niihin lisämainintoja tai varoituksia.

75 Kantajan tähän liittyvästä väitteestä, jonka mukaan riidanalaisesta asetuksesta ei voi saada selville, mitä käytön erityisiä edellytyksiä olisi voitu ottaa huomioon tai millaiset lisämaininnat tai varoitukset olisivat voineet selkeyttää viestiä kuluttajan kannalta, on riittävää todeta, että riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleesta ilmenee oikeudellisesti riittävällä tavalla, että komission mukaan ei ollut mahdollista muotoilla sellaisia erityisiä käytön edellytyksiä taikka lisämainintoja tai varoituksia, joilla kuluttajien harhaan johtaminen olisi voitu riittävästi estää.

76 Toiseksi kantajan väite, jonka mukaan komissio on virheellisesti katsonut, ettei riidanalaisia terveysväitteitä voida hyväksyä edes erityisin käyttöedellytyksin tai liittämällä niihin lisämainintoja tai varoituksia, koskee pääasiallisesti suhteellisuusperiaatetta, joten se käsitellään toisen kanneperusteen yhteydessä (ks. jäljempänä 87–91 kohta). Siltä osin kuin kantaja vetoaa siihen, että komissio on useissa tapauksissa aikonut asettaa elintarvikkeita koskevien terveysväitteiden sallimiselle ehtoja, kuten pakollisia varoituksia, on todettava, ettei komissio ole kiistänyt tätä seikkaa vaan tämä seikka on täysin merkityksetön tutkittaessa kysymystä siitä, onko komissio menetellyt virheellisesti katsoessaan, että nimenomaan glukoosia koskevia riidanalaisia terveysväitteitä ei voitu hyväksyä käyttöä koskevin erityisin edellytyksin tai liittämällä niihin lisämainintoja tai varoituksia.

77 Edellä esitetyn perusteella kanneperusteen viides osa ja siten ensimmäinen kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka perustuu suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen

78 Kantaja väittää, että komissio on loukannut suhteellisuusperiaatetta riidanalaisen asetuksen antaessaan. Kantajan mukaan epäämispäätös ei ollut asianmukainen eikä välttämätön asetuksen N:o 1924/2006 tavoitteen saavuttamiseksi eli riittävällä tieteellisellä näytöllä todennettujen terveysväitteiden käyttämiseksi. Ehdottoman mainostamiskiellon oikeasuhteisuutta olisi ollut valvottava tarkasti ottaen huomioon, ettei asetuksessa N:o 1924/2006 säädetä hakemusten hylkäämisestä muilla kuin tieteellisillä perusteilla muutoin kuin poikkeustapauksissa ja pätevin perustein. Pääsääntönä on, että hyväksyntää koskeva päätös noudattaa tieteellisen valvontamenettelyn lopputulosta, koska kyseinen menettely kestää erittäin kauan ja on erittäin kallis. Riidanalaiset terveysväitteet olisi kantajan mukaan pitänyt sallia ainakin käyttämällä vähemmän rajoittavana toimenpiteenä niihin liitettäviä rajoittavia ehtoja tai mainintoja. Lisäksi komissio olisi voinut harkintavaltansa puitteissa muuttaa tai täydentää hakemuksissa tarkoitettujen terveysväitteiden muotoilua siten, että väitetty harhaanjohtavuus olisi vältetty mutta niiden asiasisältö olisi säilytetty. Kantaja väittää lisäksi, että sille kuuluvia Euroopan unionin perusoikeuskirjan 6 ja 16 artiklassa vahvistettuja oikeuksia on loukattu. Kantajan mukaan hylkäämispäätös on myös vastoin asetuksen N:o 1924/2006 tavoitetta, jonka mukaan kuluttajien suojaaminen harhaanjohtavilta väitteiltä on toteutettava käyttämällä ainoastaan tieteellisesti riittävästi perusteltuja terveysväitteitä. Komission päätös on myös suhteeton, koska siinä estetään se, että kuluttajat saavat asiallisesti kiistattomat tiedot.

79 On syytä muistuttaa, että suhteellisuusperiaatteen mukaan unionin toimielinten säädöksillä, päätöksillä ja muilla toimenpiteillä ei saa ylittää niitä rajoja, jotka johtuvat siitä, mikä on tarpeellista niillä lainmukaisesti tavoiteltujen päämäärien toteuttamiseksi ja tähän soveltuvaa, eli silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten rajoittava, eivätkä toimenpiteistä aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (ks. tuomio 9.3.2006, Zuid-Hollandse Milieufederatie ja Natuur en Milieu, C-174/05, Kok., EU:C:2006:170, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

80 Ensinnäkin on syytä muistuttaa tuomioistuinten edellisessä kohdassa mainittuihin edellytyksiin kohdistaman valvonnan osalta, että komission oli asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohdan nojalla ratkaistava kantajan hakemukset ottaen huomioon elintarviketurvallisuusviranomaisen lausuntojen lisäksi kaikki asiassa sovellettavat unionin lainsäädännön säännökset ja muut tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavat aiheelliset seikat. Kuten on jo todettu (ks. edellä

30 kohta), komissiolle on tunnustettava laaja harkintavalta alalla, jolla siltä edellytetään poliittisten, taloudellisten ja sosiaalisten valintojen tekemistä ja jolla sen on suoritettava monitahoisia arviointeja. Tähän alaan kuuluva toimenpide voidaan katsoa lainvastaiseksi ainoastaan, jos kyseinen toimenpide on ilmeisen soveltumaton toimivaltaisen toimielimen tavoittelemien päämäärien saavuttamiseen (ks. vastaavasti edellä 30 kohdassa mainittu tuomio Alliance for Natural Health ym., EU:C:2005:449, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja edellä 30 kohdassa mainittu tuomio Health Food Manufacturers' Association ym. v. komissio, EU:T:2015:375, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

81 Oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että se harkintavalta, joka toimivaltaisilla viranomaisilla on tasapainon määrittämisessä sananvapauden ja terveyden suojelua koskevan päämäärän välillä, on erilainen kunkin sellaisen päämäärän osalta, jonka perusteella tuota oikeutta voidaan rajoittaa, ja riippuu kyseessä olevan toiminnan luonteesta (ks. tuomio 12.12.2006, Saksa v. parlamentti ja neuvosto, C-380/03, Kok., EU:C:2006:772, 155 kohta; ks. myös tuomio 2.4.2009, Damgaard, C-421/07, Kok., EU:C:2009:222, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tämän oikeuskäytännön mukaan komissiolle on myös tunnustettava laaja harkintavalta siltä osin kuin on erityisesti kyse sananvapauden kaupallisesta käytöstä esimerkiksi mainosviesteissä (ks. edellä 68 kohdassa mainittu julkisasiamies Jääskisen ratkaisuehdotus asiassa Neptune Distribution, EU:C:2015:460, 55 kohta).

82 Siltä osin kuin tässä yhteydessä on kyse kantajan väitteestä, jonka mukaan ehdottoman mainostamiskiellon oikeasuhteisuutta on valvottava tarkasti, pitää sinänsä paikkansa, että asetuksen N:o 1924/2006 10 artiklan 1 kohdan mukaan terveysväitteet ovat kiellettyjä, jolleivät ne täytä kyseisen asetuksen II luvussa säädettyjä yleisiä edellytyksiä ja sen IV luvussa säädettyjä erityisiä edellytyksiä, jolleivät ne ole saaneet kyseisen asetuksen mukaista hyväksyntää ja jolleivät ne sisälly saman asetuksen 13 ja 14 artiklassa tarkoitettuihin sallittujen väitteiden luetteloihin. Toisin kuin kantaja väittää, asetuksella N:o 1924/2006 käyttöön otettu terveysväitteiden kiellon periaate, johon liittyy hyväksymismahdollisuus, ei kuitenkaan merkitse ehdotonta mainostamiskieltoa. Sitä paitsi on jo olemassa terveysväitteitä, joita kantaja voi käyttää. Erityisesti muiden kuin sairauden riskin vähentämiseen ja lasten kehitykseen ja terveyteen viittaavien elintarvikkeita koskevien sallittujen terveysväitteiden luettelosta 16.5.2012 annetussa komission asetuksessa (EU) N:o 432/2012 (EUVL L 136, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 6.1.2015 annetulla komission asetuksella (EU) 2015/7 (EUVL L 3, s. 3), säädetään sallituista terveysväitteistä, jotka koskevat hiilihydraatti-elektrolyyttiliuoksia ja hiilihydraattien vaikutusta normaalin lihastoiminnan palautumiseen kovan fyysisen harjoittelun jälkeen.

83 Siltä osin kuin tässä yhteydessä on kyse kantajan esittämästä viittauksesta direktiivin 2000/13 2 artiklan 1 kohdan b alakohtaan ja 15.7.2004 annettuun tuomioon Douwe Egberts (C-239/02, Kok., EU:C:2004:445), on syytä todeta, että kyseisen tuomion 36 kohdassa todettiin, että direktiivin 2000/13 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa kielletään kaikki ihmisen sairauksia koskevat maininnat riippumatta siitä, voivatko ne johtaa kuluttajan harhaan, sekä sellaiset terveyttä koskevat väittämät, joilla ei mitenkään viitata sairauksiin vaan esimerkiksi terveyteen mutta jotka samalla osoittautuvat harhaanjohtaviksi. Edellä mainitussa tuomiossa Douwe Egberts (EU:C:2004:445, 43 kohta) todettiin myös, että ehdoton kielto sisällyttää elintarvikkeiden merkintöihin tiettyjä viittauksia, jotka liittyvät laihtumiseen tai lääketieteellisiin suosituksiin, ilman, että tapauskohtaisesti tutkitaan sitä, onko kyseinen viittaus omiaan johtamaan ostajaa harhaan, aiheuttaisi sen, että kyseisiä viittauksia sisältäviä elintarvikkeita ei voitaisi vapaasti myydä jäsenvaltiossa siinäkään tapauksessa, etteivät kyseiset viittaukset ole harhaanjohtavia. Koska nyt käsiteltävässä tapauksessa on aiheellisesti todettu, että riidanalaiset terveysväitteet olivat moniselitteisiä ja harhaanjohtavia, kantajan esittämästä direktiiviin 2000/13 ja edellä mainittuun tuomioon Douwe Egberts (EU:C:2004:445) liittyvästä väitteestä ei voida päätellä, että oikeasuhteisuutta olisi valvottava perusteellisemmin kuin edellä 80 kohdassa on mainittu.

84 Lisäksi pitää sinänsä paikkansa, että tieteellinen näyttö on asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 17 perustelukappaleen mukaan tärkein terveysväitteitä käytettäessä huomioon otettava näkökohta, kantajan päinvastaisista väitteistä huolimatta samassa asetuksessa ei kuitenkaan säädetä hakemusten

hylkäämisestä muilla kuin tieteellisillä perusteilla vain harvinaisissa tapauksissa ja poikkeuksellisesti, ja tämä ilmenee erityisesti asetuksen 18 artiklan 4 kohdasta. On nimittäin jo todettu (ks. edellä 25 kohta), että tästä säännöksestä ilmenee, että komission on terveysväitettä koskevaa hakemusta ratkaistessaan otettava huomioon kolme seikkaa eli ensinnäkin elintarviketurvallisuusviranomaisen lausuntoon sisältyvä tieteellinen arviointi, toiseksi kaikki asiassa sovellettavat unionin lainsäädännön säännökset ja kolmanneksi muut tarkasteltavana olevaan kysymykseen vaikuttavat aiheelliset seikat.

85 Toiseksi on todettava tavoitteista, joihin riidanalaisella asetuksella pyritään, että riidanalaisen asetuksen oikeusperustana on asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohta. Asetuksen N:o 1924/2006 1 artiklan 1 kohdasta sekä johdanto-osan 1 ja 36 perustelukappaleesta ilmenee, että asetuksen tavoitteena on sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan varmistaminen ravitsemus- ja terveysväitteiden osalta samalla kun huolehditaan kuluttajansuojan korkeasta tasosta. Kuten asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 1 ja 18 perustelukappaleesta käy ilmi, terveyden suojelu on yksi tämän asetuksen pääasiallisista tavoitteista (edellä 55 kohdassa mainittu tuomio Deutsches Weintor, EU:C:2012:526, 45 kohta). Saman asetuksen johdanto-osan 9 perustelukappaleen mukaan siinä vahvistetuilla periaatteilla voidaan varmistaa kuluttajansuojan korkea taso ja antaa kuluttajille tarvittavat tiedot tietoisten valintojen tekemiseksi sekä luoda elintarviketeollisuudelle yhtäläiset kilpailuolosuhteet. Asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan 16 perustelukappaleessa todetaan, että on tärkeää, että kuluttajat ymmärtävät elintarvikkeita koskevien väitteiden sisällön, ja on tarpeen suojella kaikkia kuluttajia harhaanjohtavilta väitteiltä. Tässä yhteydessä komissio on nimenomaan kuluttajien suojelemiseksi moniselitteisiltä tai harhaanjohtavilta väitteiltä kieltäytynyt hyväksymästä riidanalaisia terveysväitteitä, kuten riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleesta ilmenee.

86 Kolmanneksi on syytä todeta, että kantajan perustelut eivät osoita, että riidanalainen asetus olisi ilmeisen soveltumaton näiden tavoitteiden kannalta.

87 Ensinnäkin on nimittäin todettava kantajan perusteluista, joiden mukaan riidanalaiset terveysväitteet olisi pitänyt hyväksyä ainakin liittämällä niihin lievempänä toimenpiteenä käytettäviä rajoittavia ehtoja tai mainintoja, ettei kantaja ole osoittanut, että komissio olisi menetellyt virheellisesti katsoessaan riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleessa, ettei tämä ollut mahdollista, koska tämä ei olisi selkeyttänyt riidanalaisilla terveysväitteillä annettavaa viestiä kuluttajan kannalta, ja ettei näitä väitteitä sen vuoksi voitu sallia. Kuten komissio toteaa, sokerin kulutukseen kannustavien riidanalaisten terveysväitteiden hyväksyminen liittämällä niihin pakollinen maininta, jossa asiallisesti ottaen kehotettaisiin vähentämään sokerin kulutusta tai tarkkailemaan kulutetun sokerin määrää, antaisi kuluttajille ristiriitaisen ja moniselitteisen viestin. Enimmäismäärien mainitseminen tai varoitusten esittäminen tuotteessa, joka on merkittävä sokerin lähde ja jossa samalla esitetään tälle tuotteelle myönteisen kuvan antava terveysväite ja johon kuluttajat sen vuoksi uskovat liittyvän ravitsemuksellisia, fysiologisia tai muita terveydellisiä etuja, olisi sellaisenaan ristiriitainen eikä se olisi omiaan takaamaan sokerin kulutuksen vähentämistä koskevien ravintoon ja terveyteen liittyvien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden noudattamista.

88 Siltä osin kuin kantaja väittää erityisesti, että komission velvollisuutena oli osoittaa, ettei kuluttajien riittävää suojelua voitu tässä tapauksessa taata millään edellytyksellä, maininnalla tai varoituksella, on lisäksi todettava, että asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 2 kohdan kolmannen virkkeen mukaan, luettuna yhdessä saman asetuksen 15 artiklan 3 kohdan f alakohdan kanssa, kantaja olisi voinut sisällyttää hakemuksiinsa erityisiä käyttöedellytyksiä koskevan ehdotuksen mutta se ei ole tehnyt niin.

89 Siltä osin kuin kantaja viittaa oikeuskäytäntöön (tuomio 24.11.1993, Keck ja Mithouard, C-267/91 ja C-268/91, Kok., EU:C:1993:905; tuomio 9.2.1999, van der Laan, C-383/97, Kok., EU:C:1999:64 ja edellä 83 kohdassa mainittu tuomio Douwe Egberts, EU:C:2004:445), jossa kantajan mukaan todetaan, että kansallisen mainostamiskiellon yhteydessä kuluttajien suojelu pystyttäisiin riittävästi takaamaan asianmukaisella merkintävelvollisuudella, kuten kuluttajille suunnattujen tarjousten läpinäkyvyyden turvaavilla pakkausmerkinnöillä, kantajan väitteitä ei myöskään voida hyväksyä.

90 Tämä oikeuskäytäntö koskee nimittäin kansallisia toimenpiteitä, joita ei ole yhdenmukaistettu. Käsiteltävänä olevassa asiassa on sen sijaan syytä muistuttaa, että riidanalaisen asetuksen oikeusperustana on asetuksen N:o 1924/2006 18 artiklan 4 kohta. Viimeksi mainitun asetuksen oikeusperustana on puolestaan EY 95 artikla, jonka mukaan lainsäätäjä toteuttaa sisämarkkinoiden toteuttamista ja toimintaa koskevat toimenpiteet jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämiseksi. Tältä osin on syytä korostaa, että SEUT 168 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että kaikkien unionin politiikkojen ja toimintojen määrittelyssä varmistetaan ihmisten terveyden korkeatasoinen suojelu, ja EY 95 artiklan 3 kohdassa ja SEUT 114 artiklan 3 kohdassa edellytetään nimenomaisesti, että yhdenmukaistamisessa varmistetaan ihmisten terveyden suojelun korkea taso (ks. edellä 30 kohdassa mainittu tuomio Alliance for Natural Health ym., EU:C:2005:449, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

91 Kolmanneksi kantaja väittää, että komission olisi pitänyt harkintavaltaansa käyttäessään uudelleenmuotoilla riidanalaisten terveysväitteiden ehdotettu sanamuoto. Kantajan mukaan olisi ollut ainoastaan tarpeen säilyttää terveysväitteen ydinsisältö sen tieteellisen perustan huomioon ottaen. Tältä osin on syytä todeta yhtäältä, ettei kantaja mainitse ainoatakaan sellaista riidanalaisten terveysväitteiden muotoilua, joka komission olisi pitänyt tutkia. Toisaalta riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleen mukaan nimenomaan kyseisten terveysväitteiden asiasisältö on ollut ravintoa ja terveyttä koskevien yleisesti hyväksyttyjen periaatteiden vastainen. Kantajan väite on siten hylättävä.

92 Neljänneksi kantajan väitteestä, jonka mukaan riidanalainen asetus loukkaa perusoikeuskirjan 6 ja 16 artiklassa taattuja vapauksia, jotka koskevat oikeutta vapauteen ja turvallisuuteen sekä elinkeinovapautta, on syytä todeta, että kantaja tyytyy omasta mielestään loukattujen määräysten abstraktiin luettelointiin tämän kanneperusteen yhteydessä. Perusoikeuskirjan 6 ja 16 artiklan loukkaaminen on kuitenkin nyt tarkasteltavasta suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen perustuvasta kanneperusteesta riippumaton oma kanneperusteensa. Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ensimmäisen kohdan, jota saman perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti sovelletaan asian käsittelyyn unionin yleisessä tuomioistuimessa, sekä unionin yleisen tuomioistuimen 2.5.1991 vahvistetun työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kannekirjelmässä on oltava muun muassa yhteenveto seikoista, joihin kanne perustuu. Kannekirjelmässä on näin ollen selitettävä, mitä kanteen perusteena oleva seikka sisältää, eli pelkkä ylimalkainen viittaaminen mainittuun seikkaan ei täytä Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännössä ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksessä asetettuja vaatimuksia (ks. tuomio 30.4.2014, Hagenmeyer ja Hahn v. komissio, T-17/12, Kok., EU:T:2014:234, 99 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tästä seuraa, että perusoikeuskirjan 6 ja 16 artiklan loukkaamista koskeva kantajan väite on jätettävä tutkimatta.

93 Joka tapauksessa on syytä todeta, että vaikka riidanalaisia terveysväitteitä koskeva kielto merkitsee tiettyjä rajoituksia kantajan ammatin harjoittamiselle tietyn täsmällisen seikan osalta, näiden vapauksien kunnioittaminen on kuitenkin turvattu olennaisilta osiltaan. Riidanalaisessa asetuksessa ei nimittäin millään tavoin kielletä kantajan tuotteiden valmistusta tai kaupan pitämistä eikä niiden mainostamista, vaan siinä annetaan asetuksen N:o 1924/2006 1 artiklan 2 kohdan nojalla pelkästään oikeusriidan kohteena olevien elintarvikkeiden pakkausmerkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevia säännöksiä, joiden tarkoituksena on kansanterveyden suojeleminen, joka on yleisen edun mukainen tavoite, jolla voidaan perustella perusoikeuden rajoitus (ks. edellä 55 kohdassa mainittu tuomio Deutsches Weintor, EU:C:2012:526, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Riidanalaisten terveysväitteiden hyväksynnän epääminen ei siten millään tavoin vaikuta perusoikeuskirjan 6 ja 16 artiklassa taattujen vapauksien olennaiseen sisältöön, vaan sen on katsottava noudattavan vaatimusta kyseessä olevien eri perusoikeuksien yhteensovittamisesta ja niiden saattamisesta keskenään oikeaan tasapainoon (ks. vastaavasti edellä 55 kohdassa mainittu tuomio Deutsches Weintor, EU:C:2012:526, 56–59 kohta).

94 Viidenneksi siltä osin kuin kantaja väittää, että sen hakemuksen hylkääminen oli suhteellisuusperiaatteen vastaista, koska kantajaa estettiin saattamasta kuluttajien tietoon liikuntaan ja lihastoimintoihin liittyvää asiallisesti kiistatonta tietoa, on syytä muistuttaa, että asetuksen N:o 1924/2006 johdanto-osan yhdeksännen perustelukappaleen mukaan tässä asetuksessa vahvistetuilla periaatteilla oli tarkoitus varmistaa kuluttajansuojan korkea taso ja antaa kuluttajille tarvittavat tiedot tietoisten valintojen tekemiseksi sekä luoda elintarviketeollisuudelle yhtäläiset kilpailuolosuhteet. Edellä on kuitenkin jo todettu yhtäältä, että riidanalaisissa terveysväitteissä annetaan pelkästään epätäydellisiä tietoja, jotka nimenomaan eivät anna tavanomaisesti valistuneelle kohtuullisen tarkkaavaiselle ja huolelliselle keskivertokuluttajalle mahdollisuutta tietoisten valintojen tekemiseen, ja toisaalta, että hiilihydraatti-elektrolyyttiliuoksia ja hiilihydraattien vaikutusta normaalin lihastoiminnan palautumiseen kovan fyysisen harjoittelun jälkeen koskeva terveysväite on jo sallittu (ks. edellä 82 kohta). Kantajan väite on siten hylättävä.

95 Siltä osin kuin kantaja on vastauskirjelmässään viitannut perusoikeuskirjan 11 artiklassa taattuun tiedonvälityksen vapauteen, on todettava yhtäältä, ettei kannekirjelmässä ole vedottu tämän määräyksen loukkaamiseen eikä sen loukkaamista koskevaa perustetta siten voida 2.5.1991 vahvistetun työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaan ottaa tutkittavaksi, koska sen esittämiseen vasta kantajan vastauksessa ei ole ollut pätevää syytä. Toisaalta kuluttajan mahdollisuus saada tietoja glukoosin vaikutuksista ei riipu kanteen kohteena olevista terveysväitteistä.

96 Kuudenneksi siltä osin kuin on kyse kantajan väitteestä, jonka mukaan hyväksynnän epääminen riidanalaisilta terveysväitteiltä ei ollut asianmukaista, koska se ei vaikuta sokerin kulutusta vähentävästi, asiassa on jo todettu (ks. edellä 55 kohta), että kuluttajat saattavat luulla väittein mainostetuilla elintarvikkeilla olevan ravitsemuksellisia, fysiologisia tai muita terveyteen liittyviä etuja verrattuna vastaaviin tai muihin tuotteisiin, joihin tällaisia ravintoaineita ja muita aineita ei ole lisätty. Tämä saattaa johdattaa kuluttajia tekemään valintoja, jotka vaikuttavat yksittäisten ravintoaineiden tai muiden aineiden kokonaissaantiin tavalla, joka on vastoin asiaa koskevia tieteellisiä suosituksia. Tätä väitettä ei sen vuoksi voida hyväksyä.

97 Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka perustuu yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen

98 Kantaja väittää, että komissio on loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta evätessään hyväksynnän riidanalaisilta terveysväitteiltä. Kantajan mukaan komissio on jo hyväksynyt niihin verrattavia väitteitä vitamiinien ja kivennäissuolojen vaikutuksesta energia-aineenvaihduntaan ilman enimmäismäärien mainitsemista tai varoituksia. Lisäksi komissio on sallinut erilaisia väitteitä, joissa viitataan elintarvikkeisiin, joiden liiallista kulutusta tulisi välttää, kuten liha, kala, fruktoosi, laktuloosi ja oliiviöljyn polyfenoli. Komissio on myös sisällyttänyt sallittujen terveysväitteiden luetteloon kaksi terveysväitettä, jotka koskevat hiilihydraatti-elektrolyyttiliuoksia, ja yhden muun väitteen, joka koskee hiilihydraatteja. Lopuksi kantaja vetoaa siihen, että komissio on sallinut kaksi terveysväitettä, jotka koskevat glukomannaania (Konjac-glukomannaani), vaikka tämän elintarvikkeen nauttiminen voi aiheuttaa tukehtumisen ja sitä seuraavan äkkikuoleman.

99 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei kohdella eri tavoin eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavoin, ellei tuollainen kohtelu ole objektiivisesti perusteltua (ks. edellä 30 kohdassa mainittu tuomio Alliance for Natural Health ym., EU:C:2005:449, 115 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja edellä 30 kohdassa mainittu tuomio Health Food Manufacturers' Association ym. v. komissio, EU:T:2015:375, 113 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

100 Siltä osin kuin asiassa on ensinnäkin kyse vitamiinien ja kivennäissuolojen vaikutusta energia-aineenvaihduntaan koskevista väitteistä, on kantajan väittämin tavoin sinänsä totta, että asetuksen N:o 432/2012 liitteen, johon sisältyy sallittujen terveysväitteiden luettelo, mukaan komissio on elintarvikkeen käyttöedellytyksiä määrittelemättä tai sen käyttöä rajoittamatta taikka lisämainintoja tai varoituksia vaatimatta hyväksynyt terveysväitteitä, joiden mukaan pantoteenihappo, biotiini, kalsium, kupari, rauta, jodi, magnesium, mangaani, niasiini, fosfori, riboflaviini (B2-vitamiini), tiamiini, B6-vitamiini, B12-vitamiini ja C-vitamiini edistävät normaalia energia-aineenvaihduntaa.

101 Kantaja ei kuitenkaan osoita, miten näitä vitamiineja ja kivennäisaineita koskevien väitteiden salliminen olisi rinnastettavissa käsiteltävänä olevaan tapaukseen. Pelkästään se seikka, että terveysväite koskee kummassakin tapauksessa aineen vaikutusta normaaliin energia-aineenvaihduntaan, ei riitä tähän. Kuten komissio huomauttaa, glukoosi on ravintoaineena erilainen kuin vitamiinit ja kivennäisaineet. Voidaan perustellusti katsoa, että normaalilla tavalla tasapainoisesta ravinnosta saadaan vain vähäinen määrä vitamiineja ja kivennäisaineita, kun sen sijaan glukoosi on luonnostaan perusaine, joka sisältyy suureen määrään elintarvikkeita ja joka imeytyy elimistöön hiilihydraattien hajoamisen jälkeen. Siltä osin kuin kantaja väittää, että vitamiinien ja kivennäisaineiden liiallisella kulutuksella voi joissakin tapauksissa olla haitallisia vaikutuksia terveyteen, kantaja ei ole millään tavoin täsmentänyt näitä tapauksia eikä siten osoittanut käsiteltävänä olevaan tapaukseen rinnastettavan tilanteen olemassaoloa.

102 Kantajan väitteestä, jonka mukaan vitamiineja ja kivennäisaineita koskevia sallittuja terveysväitteitä käytetään myös sokeria sisältävistä elintarvikkeista, on sitä paitsi riittävää todeta, etteivät kyseiset väitteet koske sokerin vaikutuksia, joten käsiteltävänä olevaan tapaukseen rinnastettavaa tilannetta ei ole.

103 Siltä osin kuin asiassa on toiseksi kyse kantajan väitteestä, joka koskee sellaisten erilaisten terveysväitteiden sallimista, joissa viitataan elintarvikkeisiin, joiden liiallista kulutusta tulisi välttää, kantaja väittää ensinnäkin, että komissio on sallinut lihaa ja kalaa koskevan terveysväitteen, vaikka on yleisesti todettu, että kuluttajat Euroopan unionissa kuluttavat liikaa lihaa eikä heidän pitäisi syödä sitä päivittäin.

104 Tältä osin on syytä todeta, että asetuksen N:o 432/2012 liitteen mukaan komissio on sallinut terveysväitteen, jonka mukaan liha tai kala edistää raudan imeytymistä, kun se nautitaan yhdessä muiden rautaa sisältävien elintarvikkeiden kanssa. Väite voidaan esittää vain elintarvikkeesta, joka sisältää vähintään 50 grammaa lihaa tai kalaa yhtä määriteltyä annosta kohti. Jotta väite voidaan esittää, kuluttajalle on ilmoitettava, että edullinen vaikutus saavutetaan nauttimalla 50 grammaa lihaa tai kalaa yhdessä sellaisten elintarvikkeiden kanssa, jotka sisältävät ei-hemirautaa.

105 Väitteillään kantaja ei osoita, että komissio olisi loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. Yhtäältä kantaja ei nimittäin millään tavoin tue väitettään sellaisten suositusten olemassaolosta, joissa yleisesti kehotettaisiin välttämään lihan tai kalan liiallista kulutusta. Vaikka kantaja on vastauskirjelmässään viitannut tutkimuksiin, on todettava, ettei niitä ole esitetty. Toisaalta on todettava, että glukoosi on ravintoaine mutta sallitussa terveysväitteessä tarkoitetut liha ja kala ovat komission toteamin tavoin elintarvikkeita, joihin sisältyy runsaasti ravintoaineita, ja näin ollen aivan erilaisia kuin glukoosi. Käsiteltävänä olevaan tapaukseen rinnastettavaa tilannetta ei edellä todetuin perustein ole olemassa.

106 Fruktoosia koskevasta kantajan väitteestä on toiseksi todettava, että asetuksen N:o 432/2012 liitteen mukaan komissio on sallinut terveysväitteen, jonka mukaan fruktoosia sisältävien elintarvikkeiden nauttiminen kohottaa verensokeria vähemmän kuin sakkaroosia tai glukoosia sisältävien elintarvikkeiden nauttiminen. Jotta tämä väite voidaan esittää, glukoosi ja/tai sakkaroosi on korvattava sokerilla makeutetuissa elintarvikkeissa tai juomissa fruktoosilla siten, että glukoosi- ja/tai sakkaroosipitoisuuden vähennys näissä elintarvikkeissa tai juomissa on vähintään 30 prosenttia.

107 Tämä väite ei osoita, että yhdenvertaisen kohtelun periaatetta olisi loukattu. Kuten nimittäin komissio huomauttaa, fruktoosia koskevassa sallitussa terveysväitteessä viitataan glukoosin ja/tai sakkaroosin korvaamiseen fruktoosilla verensokerin kohoamisen vähentämiseksi. Koska kyse on sokerin korvaamisesta toisella sokerilla, joka vaikuttaa verensokerin kohoamista vähentävästi, tämän väitteen salliminen ei millään tavoin aiheuta vaaraa sokerien kokonaiskulutuksen lisääntymisestä. Käsiteltävänä olevaan tapaukseen rinnastettavaa tilannetta ei siten ole olemassa.

108 Kolmanneksi laktuloosia koskevasta kantajan väitteestä on todettava, että komissio on asetuksen N:o 432/2012 liitteen mukaan sallinut terveysväitteen, jonka mukaan laktuloosi auttaa kiihdyttämään suoliston toimintaa. Väite voidaan esittää vain elintarvikkeesta, joka sisältää 10 grammaa laktuloosia yhtä määriteltyä annosta kohti. Jotta väite voidaan esittää, kuluttajalle on ilmoitettava, että edullinen vaikutus saavutetaan nauttimalla yksi 10 gramman annos laktuloosia päivässä.

109 Myöskään tämä väite ei osoita, että komissio olisi loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. Kuten komissio nimittäin huomauttaa, laktuloosia koskevassa sallitussa terveysväitteessä viitataan laksatiiviseen vaikutukseen, joka tällä synteettisellä disakkaridilla on vähäisessä määrin nautittuna. Tämä väite on sallittu vain täsmällisestä laktuloosiannoksesta, joka on tarpeen tämän vaikutuksen, josta kuluttajille on myös ilmoitettava, saavuttamiseksi. Koska tämä laksatiivinen vaikutus saavutetaan jopa käyttämällä laktuloosia vain vähäinen määrä, käsiteltävänä olevaan tapaukseen rinnastettavaa tilannetta ei ole olemassa.

110 Neljänneksi oliiviöljyn polyfenoleja koskevasta kantajan väitteestä on todettava, että asetuksen N:o 432/2012 mukaan komissio on sallinut terveysväitteen, jonka mukaan oliiviöljyn polyfenolit edistävät veren rasva-aineiden suojaamista hapettumisstressiltä. Väite voidaan esittää vain oliiviöljystä, joka sisältää vähintään 5 mg hydroksityrosolia ja sen johdannaisia (esim. kompleksinen oleuropeiini ja tyrosoli) 20 g:aa oliiviöljyä kohti. Jotta väite voidaan esittää, kuluttajalle on ilmoitettava, että edullinen vaikutus saavutetaan nauttimalla päivittäin 20 g oliiviöljyä.

111 Kantajan väite ei osoita, että komissio olisi loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta käsittelemällä toisiinsa rinnastettavia tilanteita eri tavoilla ilman objektiivisia perusteita. Yhtäältä kantaja ei nimittäin osoita millään tavoin, että oliiviöljyn polyfenolien käytön vähentäminen olisi yleisesti hyväksytyn tieteellisen näytön mukaan suositeltavaa siten kuin sokereiden käytön vähentäminen on. Toisaalta pitää sinänsä paikkansa, että 20 gramman määrä oliiviöljyä vastaa kantajan väittämin tavoin noin 30 prosentin osuutta asetuksen N:o 1169/2011 liitteessä XIII olevassa B osassa tarkoitetusta rasvan kokonaismäärän saannin vertailuarvosta, joka on 70 grammaa. Tällainen perustelu ei kuitenkaan voi osoittaa toisiinsa rinnastettavien tilanteiden olemassaoloa käsiteltävänä olevassa tapauksessa.

112 Kolmanneksi kantaja väittää komission rikkoneen yhdenvertaisen kohtelun periaatetta sisällyttämällä sallittujen terveysväitteiden luetteloon kaksi terveysväitettä, jotka koskevat hiilihydraatti-elektrolyyttiliuoksia, ja yhden muun väitteen, joka koskee hiilihydraatteja.

113 Ensinnäkin on todettava hiilihydraatti-elektrolyyttiliuoksia koskevista terveysväitteistä, että asetuksen N:o 432/2012 liitteen mukaan komissio on sallinut terveysväitteen, jonka mukaan hiilihydraatti-elektrolyyttiliuos edistää kestävyyssuoritusta pitkäkestoisen kestävyysharjoittelun aikana, ja terveysväitteen, jonka mukaan hiilihydraatti-elektrolyyttiliuos parantaa veden imeytymistä fyysisen suorituksen aikana. Jotta nämä väitteet voidaan esittää, hiilihydraatti-elektrolyyttiliuoksen on sisällettävä 80–350 kcal/l hiilihydraateista ja ainakin 75 % energiasta on saatava hiilihydraateista, jotka aiheuttavat korkean glykeemisen vasteen, kuten glukoosi, glukoosipolymeerit ja sakkaroosi. Lisäksi näiden juomien on sisällettävä 20 mmol/l (460 mg/l)–50 mmol/l (1 150 mg/l) natriumia ja niiden osmolaliteetin on oltava 200–330 mOsm/kg vettä.

114 Tältä osin on yhtäältä syytä todeta, että kumpikaan näistä sallituista terveysväitteistä ei koske glukoosia sellaisenaan vaan hiilihydraatti-elektrolyyttiliuoksia, jotka ovat pitkäkestoisen kestävyysharjoittelun aikana ja fyysisen suorituksen aikana käytettäviä erikoistuotteita. Toisaalta on sinänsä totta, että viidestä kantajan hakemuksissa tarkoitetusta terveysväitteestä kolmen kohderyhmänä on terve hyvän kestävyyskunnon omaava mies- ja naispuolinen aktiiviväestö (ks. edellä 3 kohta), mutta tästä huolimatta kaikki muutkin elintarvikealan toimijat voivat asetuksen N:o 1924/2006 17 artiklan 5 kohdan mukaisesti käyttää glukoosia sellaisenaan koskevia komission sallimia terveysväitteitä koko väestölle tarkoitetuista glukoosipohjaisista tuotteista. Tältä osin on todettava, että komission esittämästä näitä tuotteita koskevasta kantajan mainoksesta ilmenee, että kohderyhmään kuuluvat myös lapset ja koululaiset. Lisäksi on syytä todeta, että kantaja voi käyttää omista tuotteistaan kumpaakin sallittua terveysväitettä, kunhan niiden käyttämisen edellytykset täyttyvät. Edellä esitetyn perusteella ei voida todeta, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita olisi käsitelty eri tavoilla. Kantajan väite on siten hylättävä.

115 Toiseksi on todettava hiilihydraatteja koskevasta terveysväitteestä, että asetuksen N:o 432/2012 liitteen mukaan komissio on sallinut terveysväitteen, jonka mukaan hiilihydraatit edistävät normaalin lihastoiminnan palautumista (supistumista) luustolihaksen väsymiseen ja glykogeenivarastojen ehtymiseen johtavan kovatehoisen ja/tai pitkäkestoisen fyysisen harjoittelun jälkeen. Väite voidaan esittää vain elintarvikkeesta, josta saadaan ihmisessä metaboloituvia hiilihydraatteja (lukuun ottamatta polyoleja). Kuluttajalle on ilmoitettava, että edullinen vaikutus saavutetaan nauttimalla hiilihydraatteja eri lähteistä annoksina siten, että kokonaissaanti on 4 grammaa/painokilo ja ainakin yksi annos nautitaan 4 tunnin kuluessa ja loput viimeistään 6 tunnin kuluessa luustolihaksen väsymiseen ja glykogeenivarastojen ehtymiseen johtaneesta kovatehoisesta ja/tai pitkäaikaisesta fyysisestä harjoittelusta. Väite voidaan esittää vain elintarvikkeesta, joka on tarkoitettu aikuisille sellaisen kovatehoisen ja/tai pitkäaikaisen fyysisen harjoittelun jälkeen, joka on johtanut luustolihaksen väsymiseen ja glykogeenivarastojen ehtymiseen.

116 Vaikka on kantajan väittämin tavoin sinänsä totta, että glukoosi on hiilihydraatti, kantajan hakemuksissa tarkoitetut terveysväitteet liittyvät kuitenkin normaaliin energia-aineenvaihduntaan fyysisen harjoittelun yhteydessä, eikä niissä täsmennetä harjoittelun intensiivisyyttä tai kestoa eikä myöskään kuvailla urheilijoiden aineenvaihdunnan erityisiä fysiologisia prosesseja, toisin kuin hiilihydraatteja koskevassa sallitussa terveysväitteessä tehdään. Kuten on jo todettu (ks. edellä 88 kohta), kantaja olisi voinut lupahakemuksessaan ehdottaa erityisiä edellytyksiä hakemuksessa tarkoitettujen terveysväitteiden käyttämiselle, mutta se ei kuitenkaan ole tehnyt niin. Lisäksi on syytä todeta, että kantaja voi käyttää omista tuotteistaan tätä sallittua terveysväitettä, kunhan sen käyttämisen edellytykset täyttyvät. Tästä seuraa, että koska kyse ei ole toisiinsa rinnastettavista tilanteista, komission ei voida katsoa loukanneen yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

117 Neljänneksi kantaja väittää, että komissio on sallinut kaksi terveysväitettä, jotka koskevat glukomannaania (Konjac-glukomannaani), vaikka tämän elintarvikkeen nauttiminen voi aiheuttaa tukehtumisen ja sitä seuraavan äkkikuoleman.

118 On syytä todeta, että asetuksen N:o 432/2012 liitteen mukaan komissio on sallinut terveysväitteen, jonka mukaan glukomannaani (Konjac-glukomannaani) edistää veren kolesterolitasojen pysymistä normaalina, ja terveysväitteen, jonka mukaan glukomannaani (Konjac-glukomannaani) vähäenergiaisen ruokavalion yhteydessä edistää painonpudotusta. Pitää paikkansa, että komissio on sallinut näiden terveysväitteiden käyttämisen vain siten, että samalla annetaan varoitus tukehtumisvaarasta ihmisille, joilla on nielemisvaikeuksia, tai kun tuote nautitaan riittämättömän nesteen kera. On ohjeistettava nauttimaan aine runsaan veden kera, jotta aine päätyy vatsaan. Koska tätä ainetta koskevasta elintarviketurvallisuusviranomaisen lausunnosta kuitenkin ilmenee, ettei aine esiinny elintarvikkeissa luonnostaan vaan se on elintarvikkeiden lisäaine, jota käytetään emulgointiaineena ja sakeutusaineena ja jota myös nautitaan ravintolisien muodossa, eikä kantaja ole kiistänyt tätä, asiassa ei voida todeta, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita olisi käsitelty eri tavoilla.

119 Viidenneksi on hylättävä kantajan istunnossa esittämä väite, joka liittyy ehdotukseen asetukseksi kofeiinia koskevasta väitteestä. Yhtäältä kantaja ei nimittäin ole osoittanut, että komissio olisi hyväksynyt ehdotuksen. Toisaalta ehdotusta ei ole esitetty tämän asian käsittelyssä, joten kantaja ei ole millään tavoin osoittanut käsiteltävänä olevaan tapaukseen rinnastettavan tilanteen olemassaoloa.

120 Lopuksi on syytä todeta, että asetuksen N:o 432/2012 johdanto-osan 12 perustelukappaleesta ilmenee, että komissio on kieltäytynyt hyväksymästä väitettä rasvojen vaikutuksesta rasvaliukoisten vitamiinien normaaliin imeytymiseen ja erästä toista väitettä natriumin vaikutuksesta normaalin lihastoiminnan ylläpitoon ja että kieltäytymisen perusteet ovat pääasiallisesti samat kuin riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleessa esitetyt kantajan hakemuksissa tarkoitettuja terveysväitteitä koskevat perusteet. Komission tavasta käsitellä sokereita on lisäksi syytä todeta, että asetuksen N:o 432/2012 liitteestä ilmenee, että eräs hiilihydraatteja koskeva terveysväite on hyväksytty vain siten, että siihen on liitetty käytön erityiset edellytykset, joiden mukaan sitä saadaan käyttää vain elintarvikkeissa, jotka ovat asetuksen (EY) N:o 1924/2006 liitteessä tarkoitetun ravitsemusväitteen ”Vähäsokerinen” tai ”Ei lisättyjä sokereita” mukainen. Tältä osin on syytä todeta, että asetuksen N:o 432/2012 johdanto-osan 18 perustelukappaleen mukaan Euroopan parlamentti ja neuvosto eli asetuksen N:o 1924/2006 antaneet toimielimet eivät ole vastustaneet ensin mainitussa asetuksessa säädettyjä toimenpiteitä.

121 Kolmas kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Neljäs kanneperuste, joka perustuu perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin

122 Kantaja väittää, ettei komissio ole riittävästi täyttänyt perusteluvelvollisuuttaan. Riidanalaisessa asetuksessa ei täsmennetä kantajan eikä BSNA:n toimittamiin huomautuksiin sisältyneitä perusteluja eikä myöskään sitä, millä tavoin komissio on ottanut ne huomioon. Hylkääminen puhtaasti muodollisilla perusteilla antaa aiheen epäillä, ettei komissio ole ottanut niitä huomioon. Riidanalaisesta asetuksesta ei myöskään ilmene, että komissio olisi eritellyt eri kohderyhmiin kuuluvia henkilöitä. Kantajan mukaan riidanalainen asetus osoittaa ennemminkin, ettei komissio ole tutkinut kantajan ja BSNA:n esittämiä huomautuksia riittävästi ja itsenäisesti. Riidanalaisen asetuksen puutteellisista perusteluista ei ole mahdollista saada selville, millä tavoin komissio on käsitellyt näissä huomautuksissa esitettyjä perusteluja. Komissio ei myöskään ole selittänyt, miksei riidanalaisten terveysväitteiden hyväksyminen liittämällä niihin joko käyttämisen erityisiä edellytyksiä taikka lisämainintoja tai varoituksia voisi olla vähemmän rajoittava toimenpide.

123 On syytä muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklan toisessa kohdassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä riidanalaisen toimen antaneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden. Perusteluvelvollisuutta on arvioitava asian olosuhteet huomioon ottaen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska arvioitaessa sitä, täyttävätkö toimen perustelut SEUT 296 artiklan toisessa kohdassa vahvistetut vaatimukset, on otettava huomioon perustelujen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt. Erityisesti on todettava, että komissio ei ole velvollinen ottamaan kantaa kaikkiin niiden, joita asia koskee, sille esittämiin väitteisiin, vaan riittää, että se esittää ne tosiseikat ja oikeudelliset huomiot, joilla on olennainen merkitys päätöksen kannalta (ks. edellä 92 kohdassa mainittu tuomio Hagenmeyer ja Hahn v. komissio, EU:T:2014:234, 173 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

124 Ensinnäkin kantajan väitteestä, jonka mukaan riidanalaisen asetuksen perusteluissa ei täsmennetä kantajan ja BSNA:n toimittamiin huomautuksiin sisältyneitä perusteluja eikä sitä, millä tavoin komissio on ottanut ne huomioon, on todettava, että riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 17 perustelukappaleessa mainitaan, että riidanalaisessa asetuksessa säädetyistä toimenpiteistä päätettäessä on otettu huomioon kannanotot, joita komissio on saanut hakijalta ja yleisöltä asetuksen

N:o 1924/2006 16 artiklan 6 kohdan nojalla. Tämä perustelu täyttää edellä 123 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä vahvistetut vaatimukset. Kyseisestä oikeuskäytännöstä nimittäin ilmenee, että komissio ei ollut velvollinen ottamaan kantaa kaikkiin niiden, joita asia koskee, sille esittämiin väitteisiin, vaan riitti, että se esitti ne tosiseikat ja oikeudelliset huomiot, joilla on olennainen merkitys päätöksen kannalta (ks. vastaavasti edellä 92 kohdassa mainittu tuomio Hagenmeyer ja Hahn v. komissio, EU:T:2014:234, 179 kohta). Käsiteltävänä olevassa tapauksessa riidanalaisia terveysväitteitä koskevien hakemusten hylkäämisen perusteet sisältyvät riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 4–14 perustelukappaleeseen, joissa selostetaan kantajan hakemukset, elintarviketurvallisuusviranomaisen johtopäätökset kyseisistä terveysväitteistä sekä ne riskien hallintaan liittyvät näkökohdat, joiden vuoksi hyväksyntöjä ei lopulta ole myönnetty elintarviketurvallisuusviranomaisen myönteisistä lausunnoista huolimatta. Näiden perustelujen ansiosta kantajalla on ollut mahdollisuus saada tieto toteutetun toimen perusteista ja unionin yleisellä tuomioistuimella mahdollisuus valvoa toimen laillisuutta.

125 Toiseksi kantajan väitteestä, jonka mukaan komissio ei ole tutkinut kantajan ja BSNA:n esittämiä huomautuksia riittävästi ja itsenäisesti, on syytä todeta, että perusteluvelvollisuus on riidanalaisen toimen perustelujen oikeellisuutta koskevasta kysymyksestä erillinen kysymys. Väite siitä, että kantajan ja kolmansien, joita asia koskee, esittämiä kannanottoja ei ole tutkittu riittävästi, koskee riidanalaisen asetuksen aineellista lainmukaisuutta, ja se ei siis voi olla perusteena sille, että perusteluvelvollisuutta olisi laiminlyöty (ks. vastaavasti edellä 92 kohdassa mainittu tuomio Hagenmeyer ja Hahn v. komissio, EU:T:2014:234, 181 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Joka tapauksessa se seikka, että komissio on katsonut, että kantajan toimittamat huomautukset olivat luonteeltaan tieteellisiä, ja se seikka, että komissio on sen vuoksi toimittanut ne kannanottoa varten edelleen elintarviketurvallisuusviranomaiselle (ks. edellä 9 kohta) mutta se ei ole toimittanut elintarviketurvallisuusviranomaiselle BSNA:n toimittamia huomautuksia, oikeuttavat kantajan väitteitä tukevien seikkojen kokonaan puuttuessa päättelemään, että komissio on riittävästi tutkinut kaikki asetuksen N:o 1924/2006 16 artiklan 6 kohdan nojalla vastaanotetut huomautukset.

126 Kolmanneksi siltä osin kuin kantaja väittää, että perusteluvelvollisuutta on laiminlyöty, koska riidanalaisesta asetuksesta ei ilmene, että komissio on eritellyt eri kohderyhmiin kuuluvat henkilöt, kantajan väite on tältäkin osin hylättävä. Yhtäältä nimittäin riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 5, 7, 9, 11 ja 13 perustelukappaleessa viitataan riidanalaisia terveysväitteitä koskeviin elintarviketurvallisuusviranomaisen lausuntoihin, joissa otetaan huomioon kantajan ilmoittama kohderyhmä kunkin hakemuksissa tarkoitetun terveysväitteen osalta. Toisaalta riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleesta ilmenee, että eri kohderyhmillä, jotka kantaja on maininnut riidanalaisten terveysväitteiden sallimista koskevissa hakemuksissaan, ei ole ollut olennaista merkitystä komission hylkäävän päätöksen rakenteen kannalta.

127 Neljänneksi kantaja väittää, ettei komissio ole selittänyt, miksei riidanalaisten terveysväitteiden hyväksyminen liittämällä niihin joko käyttämisen erityisiä edellytyksiä taikka lisäselityksiä tai varoituksia olisi voinut olla vähemmän rajoittava toimenpide. Myös tämä väite on hylättävä. Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleesta nimittäin ilmenee oikeudellisesti riittävällä tavalla, että kantajan hakemuksissaan tarkoittamien terveysväitteiden hyväksyminen olisi komission mielestä antanut kuluttajille ristiriitaisen ja hämmentävän viestin.

128 Näin ollen neljäs kanneperuste on hylättävä.

129 Kaikesta edellä todetusta seuraa, että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

130 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Dextro Energy GmbH & Co. KG velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä maaliskuuta 2016.

Allekirjoitukset